

bağışlıyorum seni, bütün cezalarını da affediyorum Götürün onu, emirlerimize göre hareket edilsin. Evlensin, bulsun cezasını.

LUCİO

: Bir orospuyla evlenmek cehennem azabıdır, ebedi işkencedir, soylu efendim. Kamçıdan da darağacından da beterdir. Evlendirmeyin beni!

DÜK

: Soylu birine küfretmenin en iyi cezasıdır. Sen, Claudio! Bu kadını baştan çıkar-dın, şimdi temizle günahını. Siz de mutlu olun Mariana. Sevin onu Angelo. Tanırım ruhunu, erdemli bir kadındır. Sadık dostum Escalus, dürüstlüğün için teşekkür ederim. Yükselsek, daha yüce görevler bekliyor seni. Memur bey, ağzınızın sıkılığı ve sadakatınız için teşekkür ederim. Sizi de terfi ettireceğim. Angelo, Claudio'nun kellesi yerine Ragozin'i yutturduğu için sana, bağışla onu. Sevgili İsa-bel, birlikte mutlu olacağımızdan eminim. Derdinizi dinlemeye her an hazır bulacaksınız beni. Elim sizindir, elinizi verin bana. Artık sarayımıza gidelim. Hâlâ keşfedilmemiş sırlarımız var, keşfedelim bir an önce...

SON

1995, Bodrum-Diyarbakır

WILLIAM SHAKESPEARE

ONİKİNCİ GECE

Çeviren ve uyarlayan:

Zeynep Avcı

I. PERDE

1. Sahne

(Dük Orsino'nun Sarayı'nda bir Oda
Ilirya Dükü ORSINO, CURIO ve MÜZİS-
YENLER girerler.)

ORSINO : Madem müzik aşkın gıdasıymış, durma-
yın. Hadi! Çalın!
Yüreğimin açlığını bastırın.
Gözü doysun arzularımın, doysun da bi-
raz durulsun.
Şu baygın şarkıyı çalın.
Hani, mor menekşe tarlasından esip gelen
yel gibi,
Buram buram, insanı bayıltan, ninniler gi-
bi ruhu uyutan.
Yeter! Kesin artık diyorum! Duymak iste-
miyorum.
Bu şarkı, o şarkı değil sanki; başka bir şey
mi dinliyorum?
Ah! Aşk acısı çekmek yok mu? Nasıl da ça-
bucak değiştiriyor ruhumu?
İniyorum, çıkıyorum, bir anda değişiyorum.
Fırtınaya tutulmuş denizler gibiyim,
Bir göklerdeyim; herşey kıymetli, herşey
değerli.
Bir düşünüyorum; herşey ucuz, her şey adi.
Bazen kederler içindeyim, bazen hayalci.
Sevdalılar ne çok sever hayalleri.
CURIO : Hani ava gidecektiniz?
ORSINO : Ne avı? Ne avlayacağım Curio?
CURIO : Ceylan. Öyle değil mi efendimiz?
ORSINO : Evet. O soylu avın peşinde değil miyim
zaten?
Ah! Bakışlarım Olivia'ya dalmışken,
Sanki dünya arınıyor bütün pisliklerinden.

O zaman ceylan ben oluyorum, arzularım
kızıyıyor birden,
Kudurmuş köpekler gibi koşuyorum ken-
di peşimden.

(VALENTINE girer.)

Çabuk söyle, ondan haber var mı?

VALENTINE: Efendimiz, affediniz ama, huzuruna gire-
medim.

Yine kabul edilmedim.

Konuşan yine hizmetçisi.

Dedi ki: Yedi güz mü desem, yedi yaz mı?

Ama, en az yedi vakit geçecek.

Yüzünü hep bir tül örtecek.

Yalnız yerdekiler değil, göktekiler bile onu
göremeyecek.

Takacak peçesini, öyle gezinecek.

Odasına gizlenecek.

Sabah akşam demeyecek, kanlı gözyaşları
dökecek.

Biraderinin sonsuz yasını çekecek.

Ölümün acısını yüreğinde tazeleyecek.

ORSİNO

: Ah! Bu nasıl da asil bir yürekdir,

Kardeş sevgisiyle böylesine kederlenir.

Hele bir de o yüreğe aşkın oku saplanırsa,

İnsan o yüreğin biricik hükümdarı olursa,

Nasıl bir sevgi yağdıracaktır, kim bilir?

Hadi! Gidelim! Aşk bahçesine girelim.

Hayal ekelim, ümit biçelim.

2. Sahne

(Deniz kıyısı

VIOLA, KAPTAN ve DENİZCİLER girerler.)

VIOLA : Bu ülkenin adı ne dostlar?

KAPTAN : İlirya, küçükhanım.

VIOLA : Ben İlirya toprağında ne ararım, Karde-

şim gömülüymen kara topraklarda?

Ya gömülmediyse? Ya kurtulmuşsa?

Ha? Denizciler. Konuşsanıza!

Ya şans güldüyse ona? Kurtulmuşsa...

KAPTAN : Şans birine güldü ama. O sizsiniz.

VIOLA : Biricik kardeşim benim!

Elmanın bir yarısı bendim, öteki oydu.

Ama o boğuldu.

Yoksa kurtuldu mu?

KAPTAN : Neden olmasın, küçükhanım?

Sizi rahatlatmak istiyor canım,

Doğruyu söyleyeceğim, inanın.

Teknemiz ikiye yarıldığında,

Herkes sandala sarıldığında,

Ben ufuklara daldım, baktım, baktım.

Bir de ne göreyim?

Kardeşiniz akıl etmiş, bağlamış kendini
sağlam bir kazığa.

Sanki Arion gibiydi Yunus'un sırtında.

Dalgalara bindi, sürüklendi, gitti uzaklara.

Gözlerimle gördüm, yemin ederim.

VIOLA : Gözlerin keskin, sözlerinse altın değerinde.

Ben kurtulduğuma göre, ümît doluyor
içime.

O niye kurtulmasın?

Söyle bakalım, kime aittir bu ülke?

KAPTAN : Adı güzel, kendi güzel, soylu bir Dük'e.

VIOLA : Adı ne?

KAPTAN : Orsino.

VIOLA : Orsino ha? Duymuşluğum var adını.

Tamam. Babam söylerdi. Bekârdı!

KAPTAN : Öyleydi ya. Hâlâ da öyle olmalı. Bir ay ol-
du ben buralardan ayrılmalı.

Bilirsiniz dedikoducu insanları. Züğürdün
çenesini yorar, zenginin malı. Onun için
de şey diyorlardı... Dilber Olivia'ya yanık-
mış bağı.

VIOLA : Kimmiş bu Olivia?

KAPTAN : Erdemli bakire, her dem taze, bir kont kı-
zı.

Babası öleli bir yılı aştı.

Kızının namusunu oğluna bırakmıştı.

Derken oğlan da öteki dünyaya göçtü.

Kızcağz bizim dünyaya küstü.

Öylesine üzdü ki onu kardeşinin ölümü,
Kimseyi görmek istemiyor diyorlar.

VIOLA : Keşke beni de alsa yanına, birlikte gizlen-
sek dünyadan.

Kim olduğumu, kimlerden olduğumu kim-
se anlamadan,

Ben de çatısının altına saklansam.

KAPTAN : İşiniz zor olurdu bayan.

Kulak astığı, yüz verdiği yok Olivia'nın
kimseye.

Baksanıza zavallı Dük'ün haline.

VIOLA : İçimden bir ses diyor ki Kaptan, güvene-
bilirim sana.

Her ne kadar bütün pislikler süslenip gezi-
nirse de bu dünyada,

İçin dışın birmiş gibi geliyor bana.

Güveneceğim sana, hem de parasıyla.

Tek isteğim var: çeneni kapa!

Kimselere söyleme kim olduğumu, bırak
yapayım aklıma koyduğumu.

İyi dinle beni. Bak, ne yapacağım.

Önce ben, şu ben olmaktan çıkıp, başkası
olacağım.

Üstümdekileri atacağım, başka kılık bula-
cağım.

Dediğin Dük var ya. Onun hizmetinde ça-
lışacağım.

Ve sen! Kefilim olacaksın.

Beni saygıdeğer Dük'e hadım diye tanıta-
caksın.

Bunu söyleyip, susacaksın, gerisini bana
bırakacaksın.

Nasıl şarkı söylerim, nasıl laf yaparım bak,
şaşacaksın.

KAPTAN : Siz hadım olacaksınız, ben de dilsiz kesi-
lirim.

Çenemi tutmasını iyi bilirim.

Tutamazsam, kör olsun şu gözlerim.

VIOLA : Aferin! Hadi gidelim!

3. Sahne

(*Olivia'nın Evi'nde Bir Oda*
TOBI ile MARI girerler.)

TOBI : Yeğenim iyice saçmaladı artık. Ne ol-
muş? Kardeşi ölmüş! Ne yapalım? Ölenle
ölünür mü? Keder yaşamın düşmanıdır,
derim de başka şey demem!

MARI : N'olursa olsun Tobi, eve çok geç dönü-
yorsunuz. Hanımın sinir oluyor geç gel-
menize.

TOBI : Beni sinir edeceğine o sinir olsun, bana
ne!

MARI : Ay, öyle demeyin. Siz de. Biraz toparlan-
manız lazım!

TOBI : Toparlanmak mı? Bundan daha derli-
toplu olamam. Üstüm başım içki içmek
için biçilmiş kaftan. Şu çizmelere bakın; in-
sanı meyhaneye götürmez mi bunlar? Laf!
Darağacına gitmiyoruz ya.

MARI : İçkiniz felaketiniz olacak; bunu böylece
bilin. Dün hanımın da böyle söylüyordu.
Üstelik getirmişsiniz o budala şövalye bo-
zuntusunu. Ona da sinir oluyor hanımın.
TOBI : Kim? Alyanak Andre mi? Levent bir deli-
karlı o, yahu.
İlirya'nın bütün erkekleri kadar boylu-
boslu.

MARI : Ay, şimdi... ne ilgisi var boyunun bosu-
nun?

TOBI : Var, bal gibi var! Yılda üçbin altın girerse
cebine, insanı boylu boslu yapar.

MARI : Bütün gün kafayı çekerse, altınlar ne işe
yarar? Bir yıllık içkisine zor yeter o para-
lar.

Budalanın, serkeşin biri o.

TOBI : Aaaa! Ne ayıp! Böyle de söylenir mi
adamcağızın arkasından? Şen-şakrak, saz
çalar, bir kaç dil bilir ana dili gibi. Allah
övmüş de yaratmış.

MARİ : Hıh! Dönüp bir daha arkasına bakmamış yarattıktan sonra. Yalnız budala değil, üstelik dilini de tutamaz. O kadar ödlele olmasa, başı beladan kurtulmaz. Kaçmayı bilmesee, çoktan mezara girmişti diyorlar.

TOBİ : Aaaa! Utanmazlar! Dedikoducular. İftiracılar! Kimmiş bakayım onlar?

MARİ : Hem de diyorlar ki, geceleri sizinle birlikte körkütük sarhoş oluyormuş.

TOBİ : Ne var bunda? Sağlığına içiyoruz. yeğenimin. Şu boğazım tıkanmadıkça, bu memleketin içkileri tükenmedikçe, sevgili yeğenimin sağlığına içeceğim. Başı fırıl fırıl dönene kadar yeğenimin şerefine kadeh kaldırmayan, namussuzun, alçağın tekidir. Hadi kız! Kaldır şeyini! Bizim Alyanak Andre geldi.

(SIR ANDREW girer.)

ANDREW : Ooo! Tobi Bey! Nasılsınız sayın Tobi Bey?

TOBİ : Şeker çocuk! Andre!

ANDREW : (MARİ'ye) Selamünaleyküm fıstık!

MARİ : Ve aleykümüsselam!

TOBİ : Siftin, Alyanak, siftin!

ANDREW : Ha, öyle mi? Memnun oldum! Kimlerdensiniz?

TOBİ : Yeğenimin canıcığeri, Alyanak.

ANDREW : Ooo! Öyle mi? Sayın Bayan Siftin Canıcığeri. Şerefyağ oldum!

MARİ : Benim adım Mari.

ANDREW : Yaa! Öyle mi? Sayın Bayan Mari Siftin Canıcığeri.

TOBİ : Alyanak! Canıcığeri derken yakın arkadaş demek istedim. Siftin demek de, sokul, sürtün, aşna-fişne yap demek.

ANDREW : A-a! Siftineceğim demek. Ayıp olur, herkesin önünde. Nasıl yaparım?

MARİ : Bana müsaade beyler.

TOBİ : Şimdi alıp başını gidecek mi yani? Oru nasıl bırakacaksın? Sonra kılıcını kınundan nasıl çıkaracaksın? Şövalyeliğe sığar mı bu?

ANDREW : Giderseniz, kılıcım kınında kalırmış bayan. Buna hiç dayanmam.

Ne bakıyorsunuz? Bir salağı avucumun içine aldım mı sanıyorsunuz?

MARİ : Avuçlarım bomboş bayım.

ANDREW : Aman boş kalmasın! Hemen avuçlarınızı dolduracağım. Elimi size uzatacağım.

MARİ : Siz alın o elinizi de, götürün meyhaneye, sıkı tutsun kadehi. Güzelce kafayı bulursunuz, beni de unutursunuz.

ANDREW : Kalbimi kırıyorsunuz. Niye böyle söylüyorsunuz? Nesi varmış elimin, beğenmiyor musunuz?

MARİ : Islanmış. Sırılsıklam olmuş terden.

ANDREW : Biraz nemlenmiş olabilir ama. Eşek miyim ben, ıslak elimi bir hanıma uzatayım? Ne biçim şaka bu?

MARİ : Sulu bir şaka bey'fendiciğim.

ANDREW : Siz hep böyle sulu musunuz?

MARİ : Öyle sayılırım. On parmağım da on sulu-luk, dolaşırım. Şimdi bırakın elimi de, işime bakayım.

(MARİ çıkar.)

TOBİ : Vah zavallı şövalyecik, vah! Soğuk su iç bunun üstüne! İstersen yuvarla birkaç kadehi de. Seni böyle cin çarpmış gibi hiç görmedim.

ANDREW : Göremezsiniz azizim! Kadehler de kolay çarpmaz beni. Ama, biliyor musunuz, bazen sıradan bir salak zannediyorum kendimi. Et kafalı mıyım, neyim? Bugünlerde kebabı fazla yedim, ondan mıdır acaba?

TOBİ : Elbette. Sebebi bu!

ANDREW : Doğru olduğunu bilsem, kebaba bir daha elimi bile sürmem. En iyisi azizim Tobi, atıma atlayayım, hemen yarın, evimin yolunu tutayım.

TOBİ : Impossible! Olur mu aziz dostum!

ANDREW : Impossible da neyin nesi? Gidişin olsun da dönüşün olmasın demek mi? Ah, bu dil bilmemek beni öldürecek. Keşke pişpirik

oynayıp, zar atacağıma, sanata, kültüre verseydim kendimi. Kafamı güzelleştirseydim.

TOBİ : Doğru, belki o zaman bol saçlı bir kafan olurdu.

ANDREW : Demeyin! Kelliğe de yarıyor mu kültür?

TOBİ : Eh, kellik Allah vergisi, kültür insan yapısı olduğuna göre... Kültürün olunca saçın da olurdu belki.

ANDREW : Ama beni bu halimle yakışıklı bulanlar da var.

TOBİ : Elbette. Pırıl pırıl parlıyor baksanıza. Müthiş bir ayna olurdun, güzel bir hanımın yatak odasına.

ANDREW : Evime gitmek istiyorum ben. Hayır yok sizin o yeğenden. Bırakın hayrını, suratını bile göremiyoruz ki. Görsek n'olacak? Beni bırakıp başkasına varacak, nah şuraya yazıyorum. Bire dört koyarım, var mısınız iddiasına? Hem, nasıl dayanırım ben Dük'ün karşısında?

TOBİ : Kızdırma beni Alyanak! Dük'ü mükü bir yana bırak. Kız yemin etti gözümün önünde. Kendinden üstün birine asla varmayacak. Lafımı dinle. Düş bu işin peşine.

ANDREW : Madem ısrar ediyorsunuz, sizi kırmayayım. Bir aycık kadar daha kalayım. Azizim, size bir itirafta bulunayım mı? Eğlenceye meylenceye bayılırım ben.

TOBİ : Eğlenceye meylenceye, ha? İyi kıvırtır mısın bari? Söyle şövalye.

ANDREW : Her cinsten kıvırtırım. Şu İliya'da kim varsa, hepsine meydan okurum! El elden üstündür amma, ben de fena değilimdir ha.

TOBİ : Yaa! Peki, ayakların nasıldır? Hızlı mısın hoplayıp zıplarken?

ANDREW : Rüzgâr gibi eserim sayururum. Kuşlar gibi uçuşurum.

TOBİ : Ben de iyi fırlıdak çeviririm.

ANDREW : İstesem, bir topuk hareketiyle, fırlıdak gibi dönerim ben de. Çıksın karşıma kendi-

ne güvenen, erkekse.

TOBİ : Eh, birader, kendine yazık ediyorsun. Niye bu marifetlerini herkesten gizliyorsun? Dökül ortalığa, hopla, zıpla, oyna. Nazar değer diye mi korkuyorsun? Korkma! Çalkala. Bir o yana, bir bu yana. Bir göbekten, bir kalçadan. Ben senin yerinde olsam, ibret-i alem için kıvırtta kıvırtta geçerdim meydandan. Bacaklara bakın, şu bacaklara. Sütun bunlar, sütun. Hem de taş gibi.

ANDREW : Öyledir. Hem çeviktir, hem kuvvetlidir. Hele bir de püsküllü çoraplarımı giyeyim, bakın ne güzel durur. Ne dersiniz? Zevk alemine dalmak vakti gelmedi mi?

TOBİ : Geldi de geçiyor. Başladı bile kanım kaynamaya.

ANDREW : Kaynayan kan iyidir, mideyi rahatlatır, yüreği kızıştırır.

TOBİ : Boşver mideyi, yüreği, kanını başka yerlere sevk et şimdi. Kıvırt da görelim. Güzel bacaklarını seyredelim. Kalçadan. Allah! Göbekten. Yallah!

(ANDREW dans eder.)

TOBİ : Yandan. Amman! Aferin! Hoppa! Yukarıdan, aşağıdan.
(Çıkarlar.)

4. Sahne

(Dük'ün Sarayı'nda Bir Oda

VALENTINE ile erkek kılığına girmiş olan
VIOLA girerler.)

VALENTINE : Dük sizi pek beğeniyor Sezaryo. İşiniz iş bu gidişle. Daha üç günde girdiniz gözüne.

VIOLA : Duruma kuşkuyla baktığınıza göre iki ihtimal var: Ya benim açık vereceğimden korkuyorsunuz, ya da Dük hazretleri maymun iştahlı. Hangisi doğru acaba? Dük sevgisinde ısrarlı değil midir efendim?

VALENTINE: Öyledir, öyledir. Sevdi mi gönülden verir.

VIOLA : Sevindim. İyi ki söylediniz, teşekkür ederim.
(DÜK ORSINO, CAIRO ve adamları girerler.)

ORSINO : Sezaryo'yu gören var mı?

VIOLA : İşte burada, emrinize amadeyim.

ORSINO : (VALENTINE ve ötekilere) Çekilin bakayım biraz. Bizi yalnız bırakınız.
(VIOLA'ya) Sezaryo! Artık herşeyi, olduğu gibi biliyorsun.
Ruhumun derinliklerindeki kitabı sana satır satır okudum.

Ben ol, benim gibi ol, dayan onun kapısına.
Delikanlı endamınla diret, dayat, reddederse sakın yılma.

De ki ona, seni içeri almazsa,
Kök salarsın, ağaç olursun o kapıda

VIOLA : İyi de, muhterem efendim,
Kendini hüznü kaderinin kollarına bırakmışsa,
Ha ben, ha başkası. Yüzünü göstermeyecektir asla.

ORSINO : Eli boş dönmeyeceksin. Yılma sakın!
İcabında nezaketi bir yana bırakacaksın.
Kapısının önünde yaygarayı basacaksın.

VIOLA : Becerdim de onunla konuştum diyelim, efendim.

Peki, ona ne söyleyeceğim?

ORSINO : Ona sevdanın derin denizlerini anlatacaksın.

Onu yüreğindeki aşkın büyüklüğüne inandıracaksın.

Taze ruhundaki titreyişleri kullanacaksın.
Asık suratlı bir ahmak bunları söylerse,
kulak asmayacak,

Ama sana dikkat kesilecek, o gencecik söylevin ürperişleriyle.

VIOLA : Emin değilim efendim.

ORSINO : Genç adam, bana inanmalısın.

Ortalıkta erkek gibi dolansan da, aynada

kendine bakmalısın.

Dudakların kiraz gibi, Tanrıça Diana eline su dökemez senin.

Bülbüllerden esinlenmiş, billur gibi şakıyor sesin.

Çık sahneye, zenne ol, bak. Erkek misin, değil misin, farkedilmezsin.

(Ötekilere)

Gidin, onunla gidin, yalnız bırakın beni.
Kimseler olmayınca etrafta, iyi hissediyorum kendimi.

(VIOLA'ya)

Bir becerdin mi bu işi,

Efendiden daha efendi olacaksın.

Krallar gibi yaşatacağım seni.

5. Sahne

(Olivia'nın Evinde Bir Oda

MARI ve SOYTARI FESTE girerler.)

MARI : Söyle bakalım, maskara! Nerelerdeydin?
Affedilmen için kılıcı kıpırdatmam, tek kelime etmem, nerede olduğunu söylemezsen. Hanımım asacak seni.

FESTE : Asacaksa İngiliz sicimiyle assın! Sağlam asıldı mı insan, korkacak sebep kalmaz darağacından.

MARI : Ay, bu da ne demek oluyor?

FESTE : Asılınca ölürsün, ölünce de kör olursun!
Kör olunca da darağacını göremezsin!

MARI : Saçma! Darağacı kimi korkutmazmış, bilirim ben.

FESTE : Söyleyin de biz de bilelim, sevgili Mari'ciğim.

MARI : Celladı korkutmaz, celladı. Soytarılık yaparken bunu da sat istersen.

FESTE : Akıl Tanrı vergisi. Senin gibilere dağıtılmış. Biz aptallara da soytarılık kalmış.
Ne yapıp edeceğiz, göstereceğiz hünerimizi.

MARİ : Onu bunu bilmem. Birdenbire ortalıktan kaybolunca bunca zaman, ya asılırsın, ya kovulursun; onu bilir, onu söylerim. Kovulmak da asılmakla bir zaten.

FESTE : Sağlam iple asıldın mı, berbat bir evlilikten de kurtulmuş olursun. Kovulmaya gelince... Yaz günlerinde adamı çalışmaktan kurtarır.

MARİ : Sen kafaya koymuşsun, ipini koparmışsın.

FESTE : Kopmasın diye iki yerden bağladım.

MARİ : Biri koparsa, öteki tutar, değil mi? İkisi de koparsa, şeyin açığa çıkar.

FESTE : Vay! Tam yerinde bir cevap! Hadi, git işi ne hemşire! Tobiciğin kafa çekmekten vazgeçerse, çeneni onunla yarıştırsın. Yasak meyveyi yedirdiğin gibi ona, hoppala!

MARİ : Boşboğaz, geveze! Gitsene işine. Bak! Hanımım geliyor işte. Şimdi yaptığın pisliği temizle.

(MARİ çıkar.)

FESTE : Aman aman! Yar bana biraz akıl medet! Ne yapayım, edeyim de akıllı budalalardan akıllıymış gibi görüneyim? Ne demiş üstadımız Laf-ı Güzaf Efendi? "Akıllı bir deli, deli bir akıllıdan evladır."

(OLİVIA ile MALVOLIO girerler.)

FESTE : Allah sizi korusun, Allah ne muradınız varsa versin Hanımefendiciğim.

OLİVIA : Atın bu aptalı buradan.

FESTE : Duydunuz, değil mi? Atın hanımı dışarı!

OLİVIA : Çık git burdan. Aptaldan da öte, budalası en budaladan. Her söylediğin boş, yavan.

Üstelik madrabaz, düzenbaz oldun. İyice bozuldun.

FESTE : Bu kadcılık mı kusurum? İkisinin de ilacını biliyorum : İçki! Bir içirin de beni, bakın, boşluğum dolar, yavanlığım ortadan kalkar, düzenbazlığımı kendi ağzımla itiraf ederim. Madrabazlığımı da tamire veririm, günaha girerim, derken bir erdemle-

nirim, günahlar yamalanır, pir-ü pak kesilirim. Nasıl ama mantık? Bu mantık da halledemediyse meseleyi, yandık Marmara çırası gibi! Felaketi boynuzlayıp, güzelliği bir demet çiçek gibi sunamadıysak, yandık gitti!

(MALVOLIO'ya) Demediler mi size, aptalı dışarı atın diye. Atsanıza şu kadını!

OLİVIA : Koca budala! Seni atacaklar dışarıya.

FESTE : Hata! Gafil hata! Ne demiş, Laf-ı Güzaf Efendimiz? "Ye kürküm ye!" Üstümde soytarı kılığı var diye, beni aptal mı sandınız? Müsaade buyurunuz da, kim aptalmış, anlatayım. Bakalım sizin aptallığınız ne alemde?

OLİVIA : Benim aptallığım mı? Bunu nasıl ispat edeceksin?

FESTE : İtiraflarınız lazım bana. Yüreğinizi açacaksınız, hem de rahatça.

OLİVIA : Madem eğleniyoruz, neden olmasın? Hadi bakalım, sorgulama başlasın.

FESTE : Söyleyin önce: Bu yas niye?

OLİVIA : Kardeşimi kaybettim. Onu kara topraklara terkettim.

FESTE : Kara toprakta değildir o, herhalde cehennemde.

OLİVIA : Ne münasebet! Elbette ki cennette.

FESTE : Madem cennetteymiş, o zaman bu yas niye? Götürün bu aptal kadını.

OLİVIA : Ne dersiniz Malvolio, bu budala yavaş yavaş adam oluyor mu ne?

MALVOLIO : Ölür-ayak akli başına yaklaştı galiba. Akıllıya yaramayan şeyler delilere iyi gelir derler.

FESTE : Darısı başınıza beyim, darısı başınıza! Kulakları çınlasın Tobi Bey'in. Benim için cin gibidir demez ama, ona kalırsa sizin akli-niz da beş para etmez.

OLİVIA : Öyle mi? Konuşsanıza Malvolio!

MALVOLIO : Bu maskaranın nesini beğenirsiniz, şaşarım. Hatırlasanıza, kuş beyinli, cahilin biri,

bunu rezil ettiydi, geçenlerde. Şu sünepe, süngüsü düşük, pespaye haline bakın. Gözünü dikmiş, bir gülücük bekliyor ki, canlansın. Yoksa dut yemiş bülbül gibi köşesinde kalacak. İstedığınız gibi yüz verin ona, boşuna. Bence bu budala kadar ona yüz verenler de budala sayılacak.

OLİVİA

: Siz kendini beğenmişin birisiniz Malvolio. Üstelik de zevksizin tekisiniz. Hoşgörülü, hoş niyetli, açık yürekli biri, sizin top güllesi sandığınız şeylerin sinek vızıltısı bile olmadığını bir bakışta anlar. Herkes bilir ki, iyi bir soytarı dalgasını geçer, ama kara çalmaz insana. Nasıl sağduyulu zekâlar ona buna takılırken, kimsenin namusuna dokunmazsa, aynen öyledir soytarının akıllısı.

FESTE

: Eyvahlar olsun hanımefendiciğim. Aptaldan yana konuşursan, seni de aptal sanırlar, unutma!

(MARI girer.)

MARI

: Biri gelmiş kapıya. Sizinle görüşmek ister.

OLİVİA

: Dük Orsino yollamıştır yine. Kimmiş?

MARI

: Bilmem ki, kimin nesi. Pek de sevimli. Yanındakiler de giyimli, kuşamlı.

OLİVİA

: Kim engelledi içeri girmesini?

MARI

: Dayınız Bay Tobi.

OLİVİA

: Defedin onu, gitsin. Yeni zırvalarla uğraşacak halim yok benim.

(MARI çıkar.)

OLİVİA

: Malvolio! Siz de gidin, bakın. Dük Orsino birini göndermiş olmasın. Öyleyse eğer, hasta oldu, öldü, filan deyin. Ne yapıp, edin, savın gitsin.

(MALVOLIO çıkar.)

OLİVİA

: Gördün ya. Şaçmalıklarını kimse dinlemiyor. Şaklabanlığın sökmüyor. Bittin, tü-kendin.

FESTE

: Sizi gören de, ilk evladı aptal olsun diye dua ediyor sanır. Dilerim yüce Allah'tan,

doğuracağınız bebeğin beyni kafatasını tıka basa doldursun. Sakın büyük dayısına çekmesin.

(TOBI girer.)

FESTE

: Şuna bakın. Bırak beynini, beyin zarını bile koymayı unutmuş yaradan. Kafa boş, tıngır tıngır.

OLİVİA

: Boş değil, besbelli içkili. Kim var kapıda, dayıcığım?

TOBI

: Efendiden biri.

OLİVİA

: Efendiden biri, öyle mi? Neresi efendi?

TOBI

: Her yeri canım, her yeri. (Hıçkırır) Ah bu tuzlu balıklar, midemi kavurdular.

Nasılsın koca budala?

FESTE

: Saygıdeğer Bey'fendi. Bay Tobi!

VIOLA

: Sabahın bu saatinde, yine kafayı bulmuşsunuz.

TOBI

: Yok canım! Tıpayı bulamadım. Bulsaydım, icap eden yere takacaktım.

Ama bir de baktım, kapıda biri var. Söylemiş miydin?

OLİVİA

: Söylediniz de; kimmiş bu gelen?

TOBI

: Umurumda değil. Belki de şeytan! Bana ne adından. Sen bana inan. Hepsi bu kadar! (TOBI çıkar.)

OLİVİA

: Söyle bakalım. Sarhoşlar neye benzer?

FESTE

: Al birini, vur ötekine. Aptallar, deliler ve boğazlananlar, sarhoş gibidir. Bir vur, aptal olur, bir daha vurdun mu, delirir, bir tane daha indir, soluğu kesilir.

OLİVİA

: Git de o zaman bir doktor getir. Dayım boğulmak üzere içkiden. Belki kurtulabilir.

FESTE

: Bence daha dersini ezberlemedi. Henüz sadece aptal, gerektiği kadar delirmedi.

(FESTE çıkar, MALVOLIO girer.)

MALVOLIO

: Nuh diyor, peygamber demiyor. Dikilmiş kapının önüne, gitmiyor. Hastadır dedim, olmadı. Sağlığını merak ediyormuş, gözleriyle görmeliymiş. Uyuyor dedim, tutmadı. Bilirmiş gibi yapıp, uyandırmaya kalktı.

OLİVİA : Ne desem boş! Lafımı dinlemiyor.

MALVOLİO : Benimle görüşmesi mümkün değil. Söylemediniz mi?

MALVOLİO : Söyler miyim, dilimde tüy bitti. Yine de inat etti. Kapının dibinde dikilirmiş yalı kazığı gibi, şuradan şuraya kımıldamamış. Yüzünüzü görmedikçe yemez içmez, yatmamış.

OLİVİA : Ne biçim biri bu?

MALVOLİO : İnsana benziyor.

OLİVİA : Ne biçim bir insan?

MALVOLİO : O biçim bir şey. Sol tarafından kalkmış gibi. Her şey bir yana, inatçının teki.

OLİVİA : Çatlatmayın beni! Genç mi, geçkin mi? Erkek mi dişi mi? Nasıl biri diyorum.

MALVOLİO : Erkek demek için çok genç. Çocuk demek için geçkin. Tomcuklanmış bir gül, çiçek açmış bir elma gibi. Çocukluktan başlamış, erkeklığe doğru giderken sanki yarı yolda kalmış. Bir de yakışıklı ki. Kafa tutuyor ama tuttuğu kafa da pek güzel.

OLİVİA : Bırakın girsin içeri. Mari'yi çağırın bana.

MALVOLİO : Mari Hanım. Buyursanıza a cânım! (MALVOLİO çıkar, MARI girer.)

OLİVİA : Peçem nerede? Versene! Çabuk ol! Orsino'nun adamı yüzümü görmesin. (VİOLA girer.)

VİOLA : Evin hanımı kim burada?

OLİVİA : Bana söyleyin söyleyeceğinizi. Cevabınızı veririm.

VİOLA : Bu parlak güzellik, bu eşsiz zarafet, bu benzersiz letafet. (Ötekilere) Lütfen söyleyin, evin hanımı o mu? Bu evin hanımını hiç görmedim ben. Çok önemlidir söyleyeceklerim, boşa gitmesini istemem. Kendisine söylemeliyim. Bu sözleri seçmek, en iyi nasıl söylenirler, öğrenmek için nasıl uğraştım, ne acılar çektim. Üstelik çok hassastır yüreğim. Güzel hanımlardan dileğim, beni boş çevirmeyin. Yardım edin.

OLİVİA : Geldiğiniz yeri söyleyin bana.

VİOLA : Bütün söyleyeceklerimi ezberledim. Başka söyleyeceğim yok. Soylu hanımefendi, eğer sizseniz bu evin sahibi, lütfedin, deyin ki : "Ben o'yum!" O zaman konuşurum.

OLİVİA : Yoksa oyuncu musunuz?

VİOLA : Ne hoşsunuz! Size yemin ederim, bütün lanetlilerin başı üstüne; şu oynadığım rolün insanı değilim. Söyleyin, sizsiniz değil mi evin hanımı?

OLİVİA : Kendimi yok edemeyeceğime göre, evet öyle.

VİOLA : Kendinizi yok ettiğiniz besbelli. Size neler bağışlamış da tabiat ana, siz onları dağıtacağınız yerde saklıyorsunuz. Neyse... Ben bunları bir yana bırakayım da görevimi yapayım. Önce sizi öveceğim, sonra da bir haber vereceğim.

OLİVİA : Övgülerinizi unutun. İşe yaramayacak. Haberi verin.

VİOLA : Olur mu? O şiirsel sözler unutulur mu? O kadar çalıştım, o kadar ezberledim.

OLİVİA : Demek ki baştan aşağı palavra. Kendinize saklayın dedim. Sizi içeri kabul ettimse, tek sebebi kapımda yaptığınız edepsizlikti. Ne biçim bir şeysiniz, görmek istedim. Sizi dinlemek niyetinde hiç değilim. Biraz aklınız varsa kısa kesin. O kadarı da yoksa, çekip gidin.

MARI : Demir alın bakalım. Yelkenler fora! İstikamet kapının önü!

VİOLA : Olmaz şirin mi çocuğum. Derin sularda biraz daha dolaşacağım. Hele şu kadirganın yelkenleri suya insin de.

OLİVİA : Çıkarın ağzınızdaki baklayı.

VİOLA : Ben sadece bir mesaj getirdim.

OLİVİA : Taşdığınız mesaj ne korkunç bir şey kim bilir. Söyleyin de bitsin bu iş.

VİOLA : Tüm sözlerim yalnızca sizin kulaklarınız için. Savaş değil, barış isteyeceğim. Ama bunu yalnızca size söyleyeceğim.

OLİVİA : Barış harekâtını topla tüfekte mi yaparsı-

VIOLA : nız siz? Kimsiniz? Ne istersiniz?
: Topa tüfeğe sarılır mıydım, topla tüfekle karşılaşmasaydım? Kimliğime, ne istediğime gelince. Devlet sırrı gibidir, fena halde gizlidir. Sizin kulaklarınıza tanrı buyruğu gibi gelebilir, ama başkalarına söylenirse saygısızlık olur.

OLİVİA : Yalnız bırakın bizi. Söylesin şu tanrısal sözlerini de, gitsin artık.
(MARI çıkar.)

OLİVİA : Evet efendim! Konuşun da dinleyelim.

VIOLA : Dünyanın en güzel kadını...

OLİVİA : Böyle başlaması güzeldir, ama sonrası tartışmalı. Nerede bu lafların arkası?

VIOLA : Dük Orsino'nun kalbinde.

OLİVİA : Kalbindeymiş, öyle mi? Neresindeymiş kalbinin?

VIOLA : Derinliklerinde, en derinlerinde.

OLİVİA : Oralara bilirim ben; yalan dolan doludur. Umarım başkaca söyleyeceğiniz yoktur.

VIOLA : Hanımefendi! Açın peçenizi, gösterin bana güzel çehrenizi.

OLİVİA : İşte şimdi haddinizi aştınız. Yüzümü görmek için miydi efendinizle pazarlığınız? Ama zararı yok, madem öyle, açılıns perde, görülsün suretimiz. (Peçeyi açar.) İşte buyrun! Ben her zaman, tastamam, buyum. İyi olmuş mu?

VIOLA : Hepsini Allah mı yarattı? Yoksa var mı bir şeylerin yardımı?

OLİVİA : Halis Allah yapısıdır. Fırtınaya, güneşe dayanıklıdır.

VIOLA : Her şey ne de iyi düşünülmüş. İnce işlenmiş, ince örülmüş. Pembeliklere o puslu gölgeler ne güzel düşmüş. İzlerini bırakmak gerekmez mi güzelliğinin?

OLİVİA : Hepsini alıp mezara götürürseniz, En büyüğü olmaz mı zalimliğiniz?

OLİVİA : Meraklanmayınız, o kadar da densiz ol-

mayacağım. Vasiyetnamemi bütün bunları düşünerek hazırlayacağım. Neyim var neyim yoksa, kalem kalem yazacağım. Her bir kalem ayrıntısıyla anlatılacak. Şöyle diyelim: Bir çift kırmızı dudak, özel bir kırmızıdan. Bir çift elâ göz, yay gibi kaşlarıyla birlikte. Uzun bir boyun, ince bir çene, vesaire, vesaire. Yoksa buraya hepsine değer biçmeye mi geldiniz?

VIOLA : Olduğunuz gibi gördüm sizi. Adamakıllı kibirlisiniz.

Ama, şeytanca da olsa, çok güzelsiniz. Efendim Dük Orsino delice aşık size. Böyle bir aşk, tapınılacak kadar yüce olsa da, Büyük bir ödülüdür güzelliğinize.

OLİVİA : Nasıl severmiş beni?

VIOLA : Tapınıyor, secde ediyor size, Acılı gözyaşları döküyor sevginizle. Bağrı yanıyor iç çekişleriyle.

OLİVİA : Efendiniz bal gibi biliyor aklımdan geçenleri.

Sevemem onu. Biliyorum, hem asil bir aileden, hem yakışıklı, hem erdemli. Herkesçe malum, gücü kuvveti, malı mülkü, bilgisi. Ama hiç ilgilendirmiyor beni. Sevemem onu.

VIOLA : Böyle diyeceğimi çok iyi biliyordu. : O sevda efendim yerine bende uyansaydı, Onun bağrında yanan ateş bende yansaydı, Ölüm acısı gibi bir acı beni avucunun içine alsaydı,

OLİVİA : Anlayamazdım inadınızı, şaşar kalırdım.

VIOLA : Eee? O zaman ne yapardınız? : Eşiğinize yerleşir, mekân kurardım, Ayaklarınızın altında kaybolan ruhumu arardım. Boşa giden sevdama ağıtlar yakardım. Çılgınlıklarım yankılanırdı geceleri, ıssız kaya-

lıklarda, adınızla.

Öğretirdim o güzel heceleri havanın boşlu-
ğuna;

Gökyüzü haykırırdı bir ağızdan: Olivia!
Rahat kalmazdı size, havada da karada da.
Ve o zaman, belki acırdınız bana.

OLİVIA : Meğer neler yapabilirmişsiniz. Söyleseni-
ze, kimlerdensiniz?

VIOLA : Kaderimden soyludur geçmişim.
Şimdilerde, sadece beylerden bir beyim.

OLİVIA : Gidin, efendinize söyleyin. Tekrar edece-
ğim:

Sevemem onu; sevmeyeceğim.

Kapıma kimseleri göndermesin.

Ama siz... Bu taraflara gelmek isterseniz,

Açıktır size evimiz.

Başımızın üstündedir yeriniz, sohbetiniz.

Güle güle gidin şimdi.

Alın. Bunu benim için harcayın.

Karşılıksız bırakmak istemem zahmetinizi.

VIOLA : Hizmetimin bedeli yoktur hanımefendi.

Paranızı kendinize saklayın.

Karşılaşma gelince, onu efendime borçlusun-
uz, unutmayın.

Bir gün sizin de alevler yükselirse yüreği-
nizde,

Sevdalandığınız insan ateşinizi körüklerse,
beni hatırlayın.

Efendim adına bir dilek diledim.

Onun başına gelenler sizinkine de gelsin
diye.

Zalimlerin en güzeli, artık hoşça kalın.

(VIOLA çıkar.)

OLİVIA : (Taklit eder) "Kaderimden soyludur geç-
mişim.

Şimdilerde, sadece beylerden bir beyim."

Beysin, vallahi billahi, üstelik en iyisi.

Dilin tatlı, yüzün güzel, biçimin yerinde,
hareketlerin asilce.

Asaletin her halinden belli.

Ama neden o değil de bana aşık olan, efen-

disi?

Dur, yavaş ol... Bu ne acele?

Nasıl şey bu böyle? Yıldırım aşkı olabilir
mi?

Kendi gitti, ruhu kaldı içimde.

Bir yerleşti ki, her şeyiyle yüreğime.

Ne olacağı bilinir mi? (Seslenir) Malvolio!

Neredesiniz?

(MALVOLIO girer.)

MALVOLIO : Burada. Emrinize amadeyim.

OLİVIA : Koşun! Dük'ün habercisi, dik kafalı o
gencin peşinden gidin.

Almak istemedim ama, bir yüzük bıraktı
bana. İade edin.

Söyleyin ona, efendisi boş yere ümitlenme-
sin.

Ben onun bildiği kızlardan değilim.

O delikanlı yine gelirse buralara,

Söyleyin ona, dahası da var söyleyecekleri-
min.

Durmayın Malvolio! Koşun dedim.

MALVOLIO : Başüstüne ham'fendi.

(MALVOLIO çıkar.)

OLİVIA : Ne olacak benim bu halim? Hayal peşin-
de koşup aklımı yanıltıyor mu gözlerim?
Hadi! Gücünü göster kaderim! Bu saatten
sonra yapacağım bir şey kalmadı, esiriyim
kaderin. Ne yazılıysa alımda, o olacak.
Ne diyeyim?

II. PERDE

1. Sahne

(Deniz Kıyısı

ANTONIO ve SEBASTIAN girerler.)

ANTONIO : Niye biraz daha kalmıyorsunuz? Niye sizinle gelmeye izin vermiyorsunuz?

SEBASTIAN : Yüksek müsaadelerinizle, arz edeyim. Yıldıırım söndü, talihim döndü. Bu bahtsız halimle sizin bahtınızı da karartırım diye korkuyorum. Affedin bendenizi ama, yalnız yaşamalıyım makus kaderimi. İnce hislerinizi rencide etmek istemem.

ANTONIO : Pekâlâ ama, nereye gittiğinizi söyleyin bari.

SEBASTIAN : Esasında, bu da mümkün değil efendim. Yine arzedeyim. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Tavrınızdan anlıyorum ki, beni sıkıştıracaksınız, nereye gittiğimi öğrenmek için. Hassasiyetiniz beni müşkül mevkiye düşürmektedir, bunu bilirsiniz. Bu sebeple, arzetmeliyim ki, ismim, daha önce beyan ettiğim gibi, Roderigo değildir. Bendeniz Sebastian efendim. Bu esas ismim. Babam da Sebastian'dı. Ona Messalinli Sebastian derlerdi. Bir de hemşirem var. İkiz kız kardeşim.

İkimiz de aynı saat içinde dünyaya gelmiştik. Keşke kaderimiz de aynı çizilseymiş. Müdahale ettiniz de efendim, beni ölümden kurtardınız ama, heyhat!

O öldü! Azgın dalgalar arasında kayboldu gitti biçare kardeşim.

ANTONIO : Ne müthiş bir gündü...

SEBASTIAN : Söylemesi ayıp efendim ama, pek güzel bir kızdı. Kız olmasına rağmen bana pek benzerdi. Bir elmanın bir yarısı oydu, öteki bendim. Övünmesi ayıp ama, huyu da yü-

zû kadar güzeldi biçarenin. O tatlı şey, o tuzlu sulara nasıl da gömüldü gitti. Ama ben hatırasını tuzlu suda saklarcasına, tap-taze muhafaza edeceğim, emin olun.

ANTONIO : Sizi istediğim gibi ağırlayamadım; bağışlayın.

SEBASTIAN : Asıl siz affeyleyin. Sizi çok taciz ettim.

ANTONIO : Öl derseniz ölmem, size olan sevgimden ama isterseniz kulunuz köleniz olurum.

SEBASTIAN : Hayatımı kurtardınız ya. Daha ne isteyebilirim? Bu iyiliğinizden vazgeçip, beni mahcubiyetten öldürmek istemiyorsanız kulluk, kölelik demeyin. Uzaklaşın yanımdan, gidin. Bakın, içim bir tuhaf oldu, gözlerim yaşlarla doldu. Aynen muhterem validem gibiyimdir. Ağlayıveririm. Hadi, gidin. Ben de gidiyorum.

Dük Orsino'nun sarayına. Hadi! Elveda!

ANTONIO : Tüm tanrılar korusun sizi, rahmet yağdır-sınlar üstünüze

Ama, Orsino'nun sarayı düşmanlarımla dolu

Yoksa sizi yeniden görmek belki mümkün olurdu

Ama ne olursa olsun, takılacağım peşinize. Belki de tehlike zannettiklerim, olacak birer eğlence.

2. Sahne

(Sokak

VIOLA önden, MALVOLIO peşinden girerler.)

MALVOLIO : Kontes Olivia'nın yanında olan siz değilmidiniz, biraz önce?

VIOLA : Az önce... Evet efendim. Hızlı yürümemişim ki, ancak buraya kadar geldim.

MALVOLIO : Hanımum yüzüğünüzü iade ediyor. Keş-

ke size verseydi de beni koşturmasaydı buralara kadar. Unutmadan, bir şey daha var: Hanımım diyor ki, efendinizi iyice umutsuzluğa düşürecek gibi konuşmalı, bütün ümitlerini kırmalıymışsınız. Ha... Bitmedi! Efendinizin sözcüsü olarak bir daha buraya gelmemeliymişsiniz. Amma... Efendinizin nasıl da bozulduğunu anlatmak isterseniz, o başka. Şimdi, alın bakalım yüzüğünüzü.

VIOLA

: Madem bir kere kabul etti, geri vermeme-
li. Geri alamam.

MALVOLIO : Hadi canım, sen de. Alın şu yüzüğü işte. Nasıl fırlattınızsa hanımımın suratına öyle geri alın işte. (Yüzüğü yere atar) Size nasıl verdimse, öyle alırsınız yine. Bana ne. (MALVOLIO çıkar.)

VIOLA

: Yüzük filan vermedim ki ona. N'oluyor bu hanıma?

Yüce tanrım! Ya aşık filan olduysa bana, aldanıp da kılığım?

Yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya Öyle de süzüyordu ki beni.

Gözlerini üzerime bir dikti, konuşmayı beceremedi.

İlk bakışta aşık oldu, yıldırım aşkı.

O yüzden yolladı şu sarsak adamı.

Aştan sersemlemiş, kendini kurnaz sanıyor.

Efendimin yüzüğüymüş... Kimi kandırıyor?

Gönlüne ben düştüm, adım gibi biliyorum.

Elimden ne gelir ki? Ona acıyorum.

Keşke bir hayale aşık olsaymış.

Kılık değiştirmek... Meğer şeytanlıkmuş.

Kadınlığın yumuşacık yüreğinde,

Parlak sahteliğin iz bırakması ne kolaymış.

Ama, hiç kabahat yok biz kadınlarda,

Suç tümüyle zaaflarımızda.

Böyle yaratılmışız, demek ki zayıfız.

Nasıl düzelecek bu iş şimdi? Efendim bu

kadına deli gibi aşık.

Ben, şu tuhaf yaratık, efendime aşık oldum.

Efendimin aşık olduğu kadın da tuttu bana vuruldu.

Nasıl düzelecek bu iş şimdi?

Erkek halimle nasıl çelerim efendimin aklı-
nı?

Kadın halimle nasıl yanıtlarım Olivia'nın aşkını?

Ey, zaman! Ben çözemem bu karışık düğümü.

Sana bırakıyorum bütün çözümü.

3. Sahne

(*Olivia'nın Evi*

TOBI ile ANDREW girerler.)

TOBI : Gel bakalım Andre. Madem ki yatakta de-
ğilsin demek ki ayaktasın!

ANDREW : Madem ki gece yarısından sonra ayakta-
yım, demek ki sabahladım.

TOBI : Hayır, yanıldın. Gece yarısından sonra
yatar sonra yine kalkarsan, erken kalkmış
sayılırsın. Ve böylece ayılırsın.

ANDREW : O zaman da başlarım yine, yiyip içmeye.

TOBI : Harika bir fikir! Bak, buna içilir. Hey, Ma-
ri! Şarabı getir.
(FESTE girer.)

ANDREW : İşte soytarı da geldi.

FESTE : Merhaba efendiler. Birdi, iki oldu, ikiydi,
üç oldu. N'aber?

TOBI : Üçüncüsü dört ayaklı! Hadi bakalım, bir
şarkı patlatalım.

ANDREW : Allahı var, bu soytarının gırtlığı mükem-
mel. Bacaklarım onunkiler kadar düzgün,
sesim onunki kadar tatlı olsaydı, başka ne
isterdim? Geçen akşam müthiştim azizim.
Milleti kırdın geçirdin. Sevgilinle ye iç diye

FESTE : sana birkaç kuruş gönderdim. Aldın mı?
: Gerçekten birkaç kuruştı. Dişimin kovu-
ğuna gitmedi. Üstelik Malvolio'nun burnu
girdi işin içine. Malvolio'nun burnu kamçı
sapı değildir. Hanımelleri beyazdır ve kri-
zantemden şarap yapılmaz.

ANDREW : Şaklabanlık diye ben buna derim. Hadi,
biraz şarkı söyleyelim.

FESTE : Suya sabuna dokunsun mu, dokunmasın
mı?

ANDREW : Dokunsun, dokunsun! Aşk şarkısı olsun!

TOBİ : Bize ne temizlikten azizim. Aşktan bahse-
delim.

FESTE : (*Şarkı söyler*) Beni bırakıp gitme hayatım.
Ben sensiz ne yaparım?
Dur da bekle. Geliyor bir tanecik aşkın.
İster alçak perdeden seslenir sana, istersen
bağırır.
Güzeller güzeli sevgilim, gitme sakın.
Buluşacağız, kavuşacağız, yolun sonuna
varacağız.
Aklın yolu bir, herkes bilir, biz mutlu ola-
cağız.

ANDREW : Müthiş! Harika! Bayıldım.

TOBİ : İyi. İyi.

FESTE : (*Şarkı söyler.*) Sevda canlandırıyor beni.
Yarını bekleyemem,
Bugünkü gülüşünle, bugünkü sevincinle
sevindir beni.
Neler olacak bilinmese de,
Her şey sanki acele...Gecikme.
Bir öpücük ver bana, yaşın yirmisindeyken,
Gençlik geçip gitmeden beni tazele.

ANDREW : Benim kanımda nasıl şövalyelik varsa,
onda da o kadar ses var. Vallahi!

TOBİ : Nefesi de bayağı kuvvetliymiş.

ANDREW : Hem kuvvetli, hem de pek tatlı.

TOBİ : Burnumuz iyi koku alıyorsa, herşey iyi
gidiyor demektir. Devam arkadaşlar! Bu
maskaranın sesi tatlı, nefesi acılı. Şimdi sı-
ra geldi dansetmeye. Baykuşları bile can-

ANDREW : landıracak bir şarkıya ne dersiniz?
: Ölümü öpün başlayalım, n'olur başlaya-
lım. Bakın, ben av köpeği gibiyimdir, ko-
kuyu aldım mı peşini bırakmam. İyi başla-
dık, bir daha başlayalım.

TOBİ : Bazı köpekler senin gibidirler. Yapıştılar
mı kurtulamazsın. Haklısın.

ANDREW : Vallahi haklıyım. Başlayalım. "Lanet ol-
sun sana." şarkısını söyleyelim.

FESTE : Yani şimdi ben "Lanet olsun" mu diyece-
ğim size ?

ANDREW : Bana bunu ilk söyleyen sen olmayacağına
göre. Hadi, başla! "Hey! Lanet olsun sana.
Sussana!"

FESTE : Susarsam nasıl şarkı söylerim ki?

ANDREW : Espri yerindeydi ama, hadi, başla!
(*Şarkı söyler.*)
Lanet olsun sana. Çenenin kapat, kes sesini.
Artık sussana!
(*MARI girer.*)

MARI : Böyle kızgın mart kedileri gibi, ne cırla-
yıp duruyorsunuz? Hanımım Malvolio'yu
çağırıp sizi dışarı attırmazsa, ne olayım.
Ne bu gürültü!

TOBİ : Hanımın tam bir baş belası. Biz ise gerçek
efendileriz. Ayrıca, Malvolio zavallısı ken-
dine baksın. (*Şarkı söyler*) Şen şakrak
gençleriz biz. Hayatı pek severiz! (*Şarkı bi-
ter*) Aynı kandan değil miyiz, senin hanı-
mınla? Ben onun dayısı olurum, di mi?
(*Şarkı söyler*) Kır belini Tobi dayı, kır beli-
ni, vay vay.

FESTE : Şövalyeye bakın, resmen sahne alıyor.
Kim soytarı, kim efendi, belli değil.

ANDREW : Sağı solu belli olmaz. Gündüz soylu, gece
boklu bir heriftir, anlaşılmaz. Eh, ben de
aşağı kalmam ondan. Biraz inceliklidir
onunki, benimki ise doğuştan.

TOBİ : (*Şarkı söyler*) Bu gece, başka gece... Oni-
kinci gece!

MARI : Ay! Susun artık!

(MALVOLIO girer.)

MALVOLIO : Beyler, deli misiniz? Kendinizi mi kaybettiniz? Nerde sizin terbiyeniz, efendiliğiniz? Gecenin kör karanlığında çenesi düşmüş ayyaşlar gibi, ne sayıklıyorsunuz? Ne sandınız bu evi? Meyhane mi? Ne bıcırdayıp gıcırđıyorsunuz?

TOBİ : Biraz olsun saygı duymuyor musunuz?
: Şarkılar saygılı ölçülerde söylenmiştir efendi. Hadi, alın voltanızı!
Yürüyün de görelim ense traşınızı.

MALVOLIO : Bakın Bayım Tobi. Şimdi konuşmak sırası geldi, insan gibi. Dayısı olursunuz diye, hanımım elinden geleni ardına koymadı size. Ama yeter! Bu iş burada biter! O gidiyor Mersin'e, siz gidersiniz tersine. Olacak şey mi efendim? Kendinize gelin. Kötü alışkanlıklarınızı terkedin. Bu evde başımızın üstündedir yeriniz.

Ama şu haliniz çekilecek şey değil. Böyle giderseniz, izin isteyin hanımımдан, başka bir yere gidin. Sizi uğurlamak bizim için şeref olacak. Vallahi de, billahi de!

TOBİ : (Şarkı söyler) Demir almak günü gelmişse zamandan, meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan.

MARİ : Olmadı sevgili Tobi. Bu şarkı tutmadı.

TOBİ : (Şarkı söyler) Beni de alın, ne olur, koynunuza hatıralar.

MALVOLIO : Alçakça bir şey bu. Bunu söyleyemezsiniz.

TOBİ : (Şarkı söyler) Bir ihtimal daha var. O da ölmek mi dersin? Söyle canım, ne dersin?

FESTE : Haddinizi aştınız efendimiz.

MALVOLIO : Keşke dediği ihtimal gerçekleşse de, kurtulsak.

TOBİ : (Şarkı söyler) Desem ki ben seni pek çok...

FESTE : (Şarkı söyler) Ya kızar, konuşmazsa.

TOBİ : (MALVOLIO'ya) Acaba makamıyla söyleyemiyor muyuz? Bu yüzden mi bozuluyorsunuz? Altı-üstü bir kâhya parçası de-

ğil misiniz siz? Ne diye size kulak asıyoruz? Siz bozuk atıyorsunuz diye, niye keyfimizi kaçırıyoruz?

FESTE : Buna bakılırsa herkes yılın üç yüz günü oruçlu dolaşmalı. Boşverin efendim. Bıraksalar, ağzımıza biber sürer bu herif.

TOBİ : Haklısın soytarı. Git de hanımına söyle, tasmanı ovsun, parlatsın, şeyine kına yak-sın, senin gibi bir köpeği var diye. Mari! Bizim şaraplar nerede?

MALVOLIO : Bakın bayan Mari. Gaflet içindesiniz. Hanımımı can kulağı ile dinleyiniz, laflarına dudak bükmeyiniz. Bu serserilere şakşakçılık etmeyiniz. Bunların hepsi hanımın kulağına gidecek, sizin de defteriniz dü-rülecek.

(MALVOLIO çıkar.)

MARİ : Koş! Koş, durma! Yeme içme de yetiştir hanımına.

ANDREW : Şunu tongaya bastırmalı. İddiaya girip sonra yaya bırakmalı. Ne keyif olurdu ama.

TOBİ : Sen işi tezgahla, beni de kat hesaba şövalye. Sözcün olayım, arzuhalini yazayım.

MARİ : Sevgili Bay Tobi. Sakin olun, sinirleriniz hakim olun şimdi. Hanımım hâlâ kendine gelemedi, Dük'ün yolladığı o parlak genci gördü görelî. Derdiniz o Malvolio ise... Hiç mesele değil. Bana bırakın onu. Öyle bir oynayacağım ki oyunumu, yaşadıkça unutamayacak. Dillere destan olacak. Onu paçasından tuttuğum gibi yere çalacağım, elalemin maskarası yapacağım. Yemin ediyorum! Beceremezsem n'olayım! Göreceksiniz, beş paralık itibarı kalmayacak, rezil-ü rüsvay olacak.

TOBİ : Konuşun konuşun, heyecanlı oluyor. N'oluyor, ne biliyorsunuz?

MARİ : O var ya o, Malvolio. Örümcek kafalı, budalanın tekidir o.

ANDREW : Desenize, iyi bir dayağı çoktan hakketti.

TOBİ : Örümcek kafalı olduğu için mi? Yapma-
yın canım. Daha iyi bir sebebi olmalı daya-
ğın.

ANDREW : İyi mi değil mi bilmem, ama benim bir se-
bebim var.

MARİ : Kaz kafalı, kaskatı bir yobaz. Kabız mı
kabız üstelik. Prensip meselesi dedi mi,
domuz gibi inadı tutar. Bu da yetmez, ki-
tapsız peygamber kesilir, nutuk atmaya
başlar. Laf ebesi, gösteriş heveslisi, ne ol-
dum delisi, eşeğin biri! Üstelik kendini be-
ğenmişin teki. Ona bakılırsa, herkes hay-
ran bu müthiş adama! Kapılmış gidiyor
kendi cakasına, ama elime düştü bir kere.
Kendini beğenmişliği ekmeğime yağ sürü-
yor. İntikamım acı olacak.

TOBİ : Anlatsana. Ne yapacaksın ona?

MARİ : Yağlı ballı aşk mektupları yazacağım, yo-
lunun üstüne bırakacağım. Adı anılmaya-
cak içinde ama, saçının sakalının şekli, ren-
gi, bacaklarının biçimi, ayakkabılarının de-
rиси. Hepsi onu anlatacak. Mektuplarda
kendini bulacak. Üstelik mektuplar hanı-
mımın el yazısıyla yazılmış olacak. Yazıla-
rımız benzer birbirine, ayırması mümkün
olmayacak.

TOBİ : Müthiş! Burnum korkunç bir oyunun ko-
kusunu alıyor.

ANDREW : Benimki de, benimki de.

TOBİ : Senin mektupları okuyunca o avanak, ye-
ğenimin ona tutulduğunu sanacak.

MARİ : Bildiniz. Niyetim önüne böyle bir havuç
koymak.

TOBİ : Tabii, bizim eşek dört nala havucun peşi-
ne düşecek.

MARİ : Sonra da eşekten düşmüş karpuzla döne-
cek.

ANDREW : Dahice. Hayran oldum. Bayıldım.

MARİ : Soylu bir av peşindeyiz, inanın. Ona öyle
bir ders vereceğiz ki...
Mektupları bırakacağım yerde ikiniz de ta-

nuk olarak bulunacaksınız.

Üçüncü olarak o budala çıkıp gelecek. Fa-
kın, mektuptakileri okuyunca neler söyle-
yecek. Ama bu gece eğlence yok. Yatalım,
uyuyalım. Olacakları rüyanızda yorumla-
yın. Hadi. Şimdilik hoşça kalın.

(MARI çıkar.)

TOBİ : Güle güle. Amazonların ecesi.

ANDREW : Vallahi iyi bir kız bu.

TOBİ : Cins bir yaratıktır. Söylemesi ayıp, bana
da aşkıdır. Ne haber?

ANDREW : Beni de beğenirdi bir zamanlar. Ama şim-
di...

TOBİ : Şimdi yatma vakti geldi. Ha, bu arada...
Biraz daha para getirtsen de şövalye...

ANDREW : Yeğeninizden iş çıkmazsa, bütün yatırımlar
boşa çıktı demektir.

TOBİ : Sen hele getirt paraları, yeğenim olmazsa,
beni alırsın koynuna.

ANDREW : Sözüünüzü dinlemez de beceremezsem bu
iş, çöp sepetine atarsınız beni.

TOBİ : Yatılmaz artık, bu saatten sonra. Gel de
biraz sıcak şarap içelim, kendimize gele-
lim.

Bu yana şövalye, bu yana.

(TOBİ ve ANDREW çıkarlar.)

4. Sahne

(Dük'ün Sarayı'nda Bir Oda)

DÜK ORSİNO, VIOLA, CURIO ve diğerleri
girer.)

ORSİNO : Merhabalar dostlar! Hadi, müzik çalın ba-
na.

Sevgili Sezaryo. Şu şarkı vardı ya,
Hani dinledik geçen gece, eski bir ezgi.

Öylesi iyileştirecek beni.

İçimdeki aşk acılarına iyi gelecek sanıyo-
rum.

Oynak, şingır mungır şarkıları hiç istemiyorum.

Hadi biraz çalın.

CURİO : O şarkıyı söyleyen burada değil ki efendim.

ORSİNO : Kimdi o?

CURİO : Feste. Bizim soytarı, efendimiz. Bayan Olivia'nın babası pek severdi onu. Hâlâ buralarda olmalı ama.

ORSİNO : Durmayın, gidip arayın. Gelene kadar da şarkımı çalın.

(CURİO çıkar, müzik başlar.)

ORSİNO : Gel yanıma genç adam. Bir gün sen de aşık olursan, Aşkın tatlı acılarına dalmışken bugünleri hatırla, beni an. Gerçek aşıkların hali aynı benimki gibidir. Değişmez olan tek şey, sevgilinin hayalidir.

Geri kalan her an, her zaman değişebilir.

Nasıl buldun bu şarkıyı?

VIOLA : Sevda imparatorluğunda yankılanıyor sanki.

ORSİNO : Ustaca konuşuyorsun. İddia ederim ki, genç görünüyorsun ama, Bir sevgilinin şehresi dolaşıyor bakışlarında.

Öyle değil mi? Söyle bana.

VIOLA : Öyle sayılır, müsaadenizle.

ORSİNO : Nasıl bir kadın bu?

VIOLA : Sizin gibi biri.

ORSİNO : Yoksa size layık değil mi? Kaç yaşlarında?

VIOLA : Sizin yaşınızda efendimiz.

ORSİNO : Tanrı aşkına! Çok da yaşlı! Kadın kendinden büyüğüne varmalı.

Yaşlı bir adamı seçmeli ki, ona kolay uymalı.

Biliyorsunuz ki genç adam, kendimizi övüp dursak da,

Kararsızız, kaypağız, aklımız bir karış havada.

Ne kadar seversek sevelim, benzemeyiz kadınlara,

Onlardan daha çabuk kapılır, daha kolay sıyrılırız.

VIOLA : Ben de öyle düşünüyorum efendimiz.

ORSİNO : O zaman sözümü dinle: Senden genç olsun sevdiğin.

Yoksa uzun sürmeyecektir sevgin.

Bir gül fidanı gibidir kadınlar.

Çiçeğini koparıp kokladığın zaman,

Dökülür yaprakları, hemen solar.

VIOLA : Ah, öyledirler. Ne yazık ki, aynen öyledirler.

Olgunlaşır, güzelleşirlerken ölür giderler.

(CURİO ile FESTE girerler.)

ORSİNO : Ooo! Hoşgeldin ahbab! Geçen akşam bir şarkı söylemiştin, Sezaryo, unutmadın değil mi, o eski, yalın ezgiyi?

Hani, yün eğiren kadınların, gergef işleyen genç kızların,

Dillerinden düşürmedikleri türküyü?

Hani, saflığını hatırlatır sevginin, eski günlerdeki gibi.

FESTE : Hazır mısınız efendim?

ORSİNO : Evet. Durma, rica ederim başla.

FESTE : (Şarkı söyler) Ölüm meleği, gel buraya, gel yanıma.

Kasvetli, bir servi tabut içinde gömün beni,

İşte veda ediyorum son soluğuma.

Kalpsiz bir genç kız hazırladı kaderimi.

Beyaz kefenimi porsuk dallarıyla sarın,

Hadi, hazırlayın beni.

Ölümü çok istedim, inanın,

Kimsenin istemediği gibi.

Çiçekler, güzel çiçekler.

İstemem kapkara tabutumda,

Dostlar, kardeşler.

Selam verip durmasın zavallı cesedimin karşısında.

Biçare kemiklerim atılsın bir köşeye.

Binlerce ve binlerce iç geçiren olmasın diye,

Beni gömün, bilinmedik bir yere.

Öyle bir yere ki, sevgilim bile bulamasın, Başucumda kederli gözyaşları akıtmamasın.

ORSİNO : Buyur, al. Zahmetlerinin karşılığı.

FESTE : Zahmet çekmedim efendim. Aksine, zevk alırım şarkı söylemekten.

ORSİNO : O zaman zevkinin bedeli olarak al.

FESTE : Burada haklısınız efendim; her zevkin bir bedeli vardır, değil mi?

ORSİNO : Şimdi, müsaade edersen, ayrılalım seninle.

FESTE : Hüzün tanrısına emanet ediyorum sizi.

Ve uyarıyorum terzinizi: Ceketenizi yanar döner kumaşlardan dikmeli ki ruhunuzun berraklığı ortaya çıksın. Diliyorum tanrıdan, açık denizlere açılın bir gün ve vefalı ruhunuz rüzgârlarla her yöne savrulsun; gezin dolaşın ama, o güzelim yolculuktan eliniz boş dönün. Elveda!

(FESTE çıkar.)

ORSİNO : Bizi yalnız bırakın biraz.

(CURIO ve diğerleri çıkar.)

ORSİNO : İşte Sezaryo, yine o güzeller güzeli, Ama pek zalim kadının yanına gideceksin. Ona bir kez daha soylu aşkımdan söz edeceksin.

Sevgim öyle değerli ki, değer vermez top-
raklara,

Hiç ilgilenmiyorum ona kalmış olan para-
larla, pullarla.

Talihin ta kendisi kadar bile önemsemiyo-
rum bunları.

Ona doğru sürükleyen kanımı, canımı,

Doğanın harikası güzelliğidir yalnız.

O sanki bütün mücevherlerin sultanı.

VIOLA : Ama efendim... Ya sizi sevmiyorsa?

ORSİNO : Böyle bir şey yapılamaz bana!

VIOLA : Gerçekçi olmalısınız.

Mesela, bakınız. Diyelim ki sizin onu sev-
diğiniz gibi,

Genç bir bayan da size aşık.

Olivia'ya duyduğunuz aşk acısını, o da
duyuyor ama, size karşı.

Diyelim ki, onu sevmiyorsunuz ve bunu
ona söylüyorsunuz.

Ne yapacak şimdi ?

Duygunuza saygısızlık edebilir mi?

"Bu bana yapılmaz!" diyebilir mi?

ORSİNO : Hiç bir kadının yüreği dayanamaz,

İçimde taşıdığım bu sevgiye.

Hiç bir kadının sevgisi,

Benimki gibi bir sevgiyle karşılaştırılmaz.

Hiç bir kadının gönlüne,

Benimki gibi heyecanlar sığmaz.

Kadınlar böyle bir sevgiyi taşıyamaz.

Oburca bir iştaktır onların sevgileri,

Yürekte değil, midede beslenir sanki.

Oysa benimki, engin denizler gibi,

Aç ve açık herşeye. Neredeyse cihanı yuta-
bilecek.

Bir kadının bana duyabileceği aşk,

Benim Olivia'ya duyduklarımın nasıl başe-
decek ?

VIOLA : İyi ama, ben çok iyi biliyorum .

ORSİNO : Neyi biliyormuşsun?

VIOLA : Bir kadının bir erkeği nasıl sevebileceğini.

Onlar da bizler kadar yürekten bağlanırlar.

Bir kızı vardı babamın, bir erkeğe bağlan-
dı.

Öylesine bağlandı ki, bilemezsiniz.

Ben kadın olsam da size bağlansam,

İşte öyle tutulurdum. Tahmin edersiniz.

ORSİNO : Eeee? Sonra? Ne oldu?

VIOLA : Nafile bir sevgiydi efendim. Sevgisini
söyleyemedi.

Sevdası amansız bir kurt gibi kendi kendi-
ni kemirdi.

Aşkını gül pembesi yanaklarında besledi.

Küskünlüğün ve hüznün girdabında kay-
boldu, gitti.

Suskun bir metanet anıtı gibiydi.

Ama yine de görkemli tasasına gülümseyebildi.

Peki, sizce bu aşk değil miydi?

Erkeğiz, konuşur konuşur, yeminler ederiz; duygularımızdan çok fazladır gösterişimiz. Yemini bol keseden ederiz ama iş sevgiye gelince, nasıl da cimriyiz!

ORSİNO : Yani, kız kardeşin ölüp gitti mi sevgisinden?

VIOLA : Bilemem. Ailemin kız çocuğu da, erkek çocuğu da benim işte. Neyse... Gidiyor muyum sevdiğiniz hanımefendiye?

ORSİNO : Elbette! Konumuz bu değil miydi? Çabuk olmalısın, hemen yola koyulmalısın. Bu mücevherleri ver ona. Sevrimi tekrarla, hem de inatla. Dönmeyeceğim yolumdan. Bunu söyle. De ki, yüreği asla dayanamaz reddedilmeye!
(DÜK ORSİNO ve VIOLA çıkarlar.)

5. Sahne

(*Olivia'nın Bahçesi*

TOBI, ANDREW ve FABIAN girerler.)

TOBI : Gelin. Bu taraftan Sinyor Fabian.

FABIAN : Geliyorum. Gelmez miyim? Bir anını kaçırırsam bu oyunun, kahrolurum!

TOBI : Hem hasis, hem tıynetsiz, hem de ödle o münasebetsiz herifin rezil oluşunu görünce, delice sevineceksiniz. Değil mi?

FABIAN : Sevinmez miyim azizim? Kim vurduya getirip, beni hanımımın gözünden düşürdü, biliyorsunuz. Ne zamandır dış bilerim kendisine.

TOBI : Dışınızı bilemeye devam edin azizim, işe yarayacak. Onu maskara edeceğiz, göreceksiniz.

ANDREW : Edemezsek yuf olsun bize. Değil mi?
(MARI girer.)

TOBI : Cadıların en tatlısı geldi işte. Ne haberler getirdin güzelim?

MARI : Hadi üçünüz de girin şu şimşirlerin içine. Malvolio bu tarafa doğru geliyor. Bir yandan da gölgesine söyleniyor. Görgü kuraları öğretiyor. Düşünsenize... Kendi gölgesine! Eğlenmek istiyorsanız gözünüzü ondan ayırmayın. Göreceksiniz, mektup onu serseme çevirecek. Şahti şahbaz olacak. Ama siz siz olun, yerinizde oturun. (Saklanırlar) Sen şuracıkta bekle bakalım. Oltamıza takılacak balık şimdi burada olur.
(MARI çıkar, MALVOLIO girer.)

MALVOLIO : Şans diye buna derler. Zaten beni beğendiğini Mari bir zamanlar söylemişti. Aşka düşerse, senin gibi birine vurulur demişti. Niye olmasın? Peşinde dolaşanlar arasında en çok beni el üstünde tutmuyor mu? Ne demek bu? Ha? Ne demek?

TOBI : Kendini bilmez herif! Sersem!

FABIAN : Şışış! Şu hale bakın! Hindi gibi. Kabarmazsın kel fatma, annen güzel sen çirkin!

ANDREW : Bir geçirsem elime, nasıl yolarım tüylerini.

FABIAN : Susun!

MALVOLIO : Kont Malvolio olabilmek. Aah!

TOBI : Alçak!

ANDREW : Ah elime bir tabanca geçseydi, delik deşik etseydim.

TOBI : Susun!

MALVOLIO : Olmayacak şey değil ki. Sultanların kâhyalarıyla evlendikleri görülmemiş mi?

ANDREW : Allah seni nasıl bilirse öyle yapsın, kurnuntu kumkuması.

FABIAN : Susun! Herif kendinden geçti. Baksanıza hayallerine kapılıp nasıl şişiniyor.

MALVOLIO : Mesela, evlenmişiz, aradan üç ay geçmiş. Ben baş köşeye yerleşmişim.

TOBI : Ah, o taş kafana bir gülle indirebilsem de,

rahatlasam.

MALVOLİO : Sırmalı kadife kaftanımı sırtıma geçirmi-
şim. Çevremde dizilmiş hizmetçiler, uşak-
lar. Olivia sedirinde mışıl mışıl uyuklar.

TOBİ : Cehennemde cayır cayır yan.

FABİAN : Susun! Susun!

MALVOLİO : Krallara yakışır bir edayla dolaşıyorum.
Şöyle yukarıdan bakıyorum etrafıma. Öyle
bir bakıyorum ki, herkes benim ne kadar
önemli olduğumu hemen anlıyor. Hepsini
hizaya getiriyorum ve hemen can düşma-
nım Tobi'yi huzura davet ediyorum.

TOBİ : Vay aşşağılık! Vay namussuz!

FABİAN : Susun! Duyamıyorum!

MALVOLİO : Yedi adamım birden büyük bir saygıyla
fırılıyorlar yerlerinden. Onu getirmeye gidi-
yorlar. Ve ben bu arada asıyorum suratımı.
Önemli işlerle uğraşıyorum. Meselâ saatimi
kuruyorum, ya da, ne bileyim işte, pırlanta-
lı bileziğimi parlatıyorum. Derken Tobi ya-
nıma geliyor, eğiliyor, beni saygıyla selam-
lıyor.

TOBİ : Tutmayın beni. Geberteceğim bu herifi.

FABİAN : Sinirimizden çatlasak bile, gıkımızı çıkart-
madan burada oturmalıyız. Susun!

MALVOLİO : Her zamanki dengemi koruyarak, o ölçülü
gülümseyişimi ciddi ve de heybetli bir bakı-
şın ardına gizleyip elimi ona uzatıyorum.
İşte şöyle.

TOBİ : Tobi de bir tane patlatıyor senin o sırtkan
çehrene. Nah, şöyle!

MALVOLİO : "Bakın kuzen Tobi. Yeğeninizle kaderimi
birleştiren talihim size bazı şeyleri söyle-
mek hakkını veriyor bana". Aynen böyle
söylüyorum.

TOBİ : Neymiş, neymiş?

MALVOLİO : "Artık günaha tövbe demenin vakti geldi.
Ayyaşlığa son vermelisiniz."

TOBİ : Zırtapoz herif! Pabucumun kontu!

FABİAN : Sussanıza! Her şeyi berbat edeceksiniz.

MALVOLİO : "Kıymetli zamanınızı harcadığınız şu bu-

dala şövalye bozuntusundan kurtulmalısı-
nız."

ANDREW : Aaaa! Benden bahsediyor galiba.

MALVOLİO : Andre'ymiş. O da kimmiş?

ANDREW : Biliyordum benden bahsettiğini. Hep bu-
dala derler bana.

MALVOLİO : Burada ne var böyle? (Mektubu alır.)

FABİAN : Oh! Kuş kafese girdi. Çantada keklik şim-
di.

TOBİ : Sussanıza! Aklını çalıştırsa da şu mektubu
sesli okusa.

MALVOLİO : Yüce Tanrım! Bu yazı hanımımın. B'ler
onun, E'ler onun. M'lerle D'ler de onun. Bi-
liyorum bu yazıyı, adım gibi.

ANDREW : Meler. Eler. Deler. Beler... de ne demek
oluyor? Bu neler diyor?

MALVOLİO : "O bilinmez sevgiliye, bütün güzel dilek-
lerimle." Bunlar onun sözleri. Ve işte mü-
hürü de burada. Ay, dur, yavaş ol! Ama
mühürdeki bakire Lükreş'in resmi de bura-
da. Ay, evet... Bu hanımımın mektubu.
Ama, acaba kime?

FABİAN : Tamam, her yanından yapıştı bizimki ök-
seye.

MALVOLİO : (Okur) "Tanrılar biliyor aşkımı. Ama ki-
me?

Mühürledim dudaklarımı; kimseler duy-
mamalı."

Kimseler duymamalı mı? Sonra ne diyor?

Aaa, bak mısranın istifi değişiyor.

Kimseler duymamalı, ha? Bana bak Malvo-
lio, bu sen isen eğer...

TOBİ : At kendini uçurumdan aşağı. Leş kargası!

MALVOLİO : (Okur) "Taptığım insana emrediyorum.
Susmak, konuşmamak, Lükreş'in hançeri
gibi,

Kanatmıyor ama deliyor yüreğimi.

Hayatımın harfleri. M...O...A... ve İ."

FABİAN : Anlamsız bir kargaşa.

TOBİ : Ne akıllı bir kız bu. Harika! Harika!

MALVOLİO : "Hayatımın harfleri M. A. O. ve İ." "Evet,

evet. Bir daha bakalım.

- FABIAN : Ne lezzetli bir zehir sunuldu ona.
- TOBI : O da atmaca gibi, nasıl atladı üstüne ama.
- MALVOLIO : "Taptığım insana emrediyorum. " Elbet-te...Bana emrediyor işte. Hizmet ediyorum, o da emrediyor. Sıradan bir zekâ ilk bakışta anlar bunu. Ya sonundaki o harfler. Ne demek oluyor? Mutlaka benimle bir ilgi-si olmalı. M. O. A. İ!
- TOBI : Eyvah! Çuvallayacak! Enayi afalladı. Hadi. Çalıştır kafanı.
- FABIAN : Tavşanın kokusunu tazı mutlaka alır. Hele tilki aradan çekilsin de.
- MALVOLIO : M. Adımın ilk harfi.
- FABIAN : Tazı olmasa da, çoban köpeği işte. Saksı çalışmaya başladı.
- MALVOLIO : M..Tamam da, ötekiler tutmuyor. M'den sonra A gelmeli, ama gelmiyor. O! Niye O?
- FABIAN : Oyum oyum oyulasın diye.
- TOBI : Oyulmazsa ben oyacağım bir yerinizaten.
- MALVOLIO : En sonunda da bir İ. Şimdi. Bu İ de nesi? Neden en arkadan geliyor?
- FABIAN : Arkanda gözlerin olsaydı, önünde durdu-ğunu zannettiğin bahtiyarlığı unutup, başı-na gelecekleri görürdün, avanak!
- MALVOLIO : Bu harflerin dizilişi baştaki cümleler kadar açık değil ama, olsun. Hepsi de adımın için-de var. Acele etmeyelim, okumayı sürdüre-lim. Bundan sonrası düz yazı. (Okur) "Mek-tubum eline geçerse, iyice düşün. Mevkiim ve soyluluğum senden üstün olabilir ama sakın büyüklük korkutmasın gözünü. Kimi-leri büyük doğar, kimileri büyüklüğü edi-nir, kimilerine ise büyüklük kendi ayakla-rıyla gelir. Talih kuşu kanatlarını germiş sa-na, sıkı tutun onlara. Bu kuş konmuşsa başı-na, alıştır kendini bundan böyle olacıklara. Silkelen, kendine gel. Tapataze görün gözle-rime. Sertleş. Çekinme. Hele hizmetçilere. Sözlerin siyasetle dolsun, mutlaka herkes-ten farklılığın olsun. Senin için yüreği dop-

dolu biri söylüyor sana bunları. O sapsarı çoraplarına bayılan, çapraz dizbağlarına hayran olan sevdiğini unutma. Unutma, di-yorum. Seni güçlü karakterinle görmek isti-yorum. Yoksa seni hep hizmetçilerden biri, şansın kıyısından bile geçmediği bir mabe-yinci olarak mı göreyim? Hoş kal, hoşça kal. Seninle yer değiştirmekten hoşnut ka-lacak olan bahtiyar mutsuz."

Ayan beyan ortada bu. Gün ışığındaki bir ova gibi. Gururlu olmamı istiyor. Hem de siyasetten bahsetmeliyim. Bay Tobî'yi de aşağılamalıyım. Sıradan insanlara yanaş-mamalı, kabalıktan uzak durmalıyım. Şu mektupta ne yazılıysa harfi harfine uymalı-yım. Hayır, yanılmıyorum. Kendimi de kandırmıyorum. Bu bir hayal değil. Ap-açık bir gerçek. Hanımum beni seviyor. Bes-belli. Sarı çoraplarımı sevdiği gibi. Ne de çok giyiyordum son günlerde. Demek fark etmiş. İşte her şeyi söylüyor mektubunda. Tanrıya şükürler olsun. Ufkumda güneşler doğdu. Yıldızlarım uğura döndü. Bundan böyle hergün sarı çoraplarımı giyecek, çap-raz dizbağlarımı takacak, kibirli mi kibirli biri olacağım. Herkese yukarıdan bakaca-ğım. Şükürler olsun. A! Bir de dipnot var. (Okur) "Kim olduğumu asla anlayamaya-caksın. Ama sen yine de gülümse. Nasıl da yakışıyor sana o gülümseme. Ne olur, rica ediyorum, biricik sevgilim. Yanımda oldu-ğunda hep gülümse." Ah, gülümsemez miyim? Tanrılardır şahidim, hep gülece-ğim, hep gülümseyeceğim. Sen ne dersen öyle yapacağım.

(MALVOLIO çıkar.)

- FABIAN : Şu köşedeki yerimi, Acem tahtıyla de-ğiş-mezdim. Vallahi ve Billahi!
- TOBI : Sırf şu oyunu tezgahladığı için evlenebili-rim o tatlı cadıyla.
- ANDREW : Ben de, ben de.

TOBİ : Evlenirdim, hem de çeyiz meyiz istemezdim. Bunun gibi bir dolap çevirsin, yeter.
(MARI girer.)

ANDREW : Ben de, ben de.

FABIAN : İşte muhteşem avanak avcısı teşrif ettiler.

TOBİ : Başımın üstünde yerin var. Hadi bin tepeme!

ANDREW : Benim de, benim de.

TOBİ : Bekârlığımı kumar masalarında bırakayım da, kulun kölen olayım mı?

ANDREW : Ben de, ben de.

TOBİ : Öylesine bir düş ülkesine attın ki onu, aylar boyu dışarı çıkamayacak. Sersem-sepelek dolaşacak.

MARI : Amaan! Uydurukçuluğu bırakın da, doğru söyleyin. Etkilendi mi?

TOBİ : Boğma rakı sultanneyi ne hale sokarsa, bu da öyle oldu. Yamuldu!

MARI : İşin bundan sonrasının tadına varmak istiyorsanız, hanımımın karşılaşmasını mutlaka seyredin. Giyecek sarı çoraplarını, salınacak. Hanımım sarıyı günahı kadar sevmes. Çapraz diz bağlarını da takacak. Hanımım nefret eder. Üstelik alık alık sırtacak. Zavallı hanımımın yüreği kan ağlar-ken, o sırttıkça sinirleri tutacak. Rezil olacak. Hadi gelin, gidelim, seyredelim.

TOBİ : Seninle cehhenim dibine bile giderim. Güzel şeytanım benim.

ANDREW : Benim de, benim de.

III. PERDE

1. Sahne

(*Olivia'nın Bahçesi*

VIOLA ve elinde bir darbukayla FESTE girerler.)

VIOLA : Seni de müziğini de Tanrı korusun. Demek hayatını bu çalgıyla kazanıyorsun.

FESTE : Hayır efendim. Hayatımı kilise sayesinde kazınırım ben.

VIOLA : Yoksa kendini dini işlere mi adadın?

FESTE : Olur mu beyim? Sadece, evim kilisenin bitişiğinde.

Madem ki evim kilisenin bitişiğinde, hayatım kilise sayesinde devam ediyor.

OLİVIA : Madem öyle, dilencinin biri kral sarayının yakınında oturuyorsa, demek ki hayatını kral sayesinde kazanıyor. Darbuka kilisenin bitişiğindeyse, kilise darbuka sayesinde yaşıyor. Amma iş!

FESTE : Makuldür, münasiptir efendimiz. Şimdiki gençler harika! Hazırcevap insanlar için sözcükler güderiden bir eldiven gibidir, hemen ters-yüz edilebilir.

VIOLA : Öyledir, haklısın. Ama insan sözcüklerle fazlaca oynarsa, onları ayağa düşürebilir.

FESTE : Ben de tam böyle düşünüyorum da, kızkardeşime isim takılsın istemiyorum ya.

VIOLA : O da niye?

FESTE : Kızkardeşime isim takılırsa, ne olacak? Bir ismi. Yani bir sözcük.

O sözcükle de oynamayacak mı insanlar? O zaman kardeşim ismi yüzünden dillere düşmeyecek mi? Söz verip de tutmayanlar sözcüklere ihanet ederler ve sözcükler tutulmayan sözlerin utançlarıdır.

VIOLA : Bir örnek ver bakalım.

FESTE : Size örnek vermek için de sözcük kullan-

mam lazım. Oysa sözcükler o kadar yalan-
cı ki onlara güvenip de akli başında işler
yapamıyorum.

VIOLA : Bu yüzden mi, kaygısız aptal gibi dolaşp
hiç bir şeye aldırılmıyorsun?

FESTE : Pek aldırılmıyor sayılmam, benim de ken-
dime göre kaygılarım var. Ama meselâ si-
ze hiç aldırılmıyorum. Bu yüzden de bütün
dünyaya boşveriyor sayılıyorsam, siz kay-
bolun ortalıktan, olsun bitsin.

VIOLA : Sen Olivia'nın soytarısı değil misin?

FESTE : Asla değilim. Ayrıca, siz Olivia'yı o ka-
dar aptal mı sanıyorsunuz? Bir soytarısı
yok onun. Ancak evlenince olur. Soytarılar
kocalar gibidir. Aralarında bir fark vardır
tabii. Hamsi ile orkinos arasında ne farka
varsa, onun kadar.

VIOLA : Diyeceğim şudur ki. Kocalar biraz daha
kocamandır, o kadar.

FESTE : Dük Orsino'nun sarayında gördüm seni.
: Dünyanın çevresinde güneş gibi dolanı-
yor soytarılık. Her yerde parıldayıp duru-
yor. Hanımına bir soytarı lazım amma,
efendiniz için gereksiz! Nasılsa siz oralar-
dasınız hep. Değil mi?

VIOLA : Kes bu laf ebeliklerini. Al paranı da git
artık.

(Para verir.)

FESTE : Dilerim Yüce Tanrılardan, bir daha kıl
kökü dağıtırlarsa, bol bol ayırsınlar sana.

VIOLA : Kıl köküne ihtiyacım varsa bile, çenemde
olmasını istemem. Söylesene, hanımın ev-
de mi?

FESTE : Bu paralar durdukları yerde ürerler mi
bayım?

VIOLA : İstifini iyi yaparsan, üstüste iyi koyarsan,
üreyebilirler.

FESTE : İstiflemeyi iyi bilirim. Çöpçatanlığa gelin-
ce, en iyi onu beceririm. Hani, biriyle öte-
kinin arasını yapmak lazımsa benden iyisi-
ni zor bulursunuz.

VIOLA : Hele dilencilikte, birincisin. (Para verir.)

FESTE : Çöpçatanın çöpü kalmazsa ne yapsın? Di-
lenecek elbette. Hanımım dersenez, bittabi
evde. Gideyim de geldiğinizi haber vere-
yim. Kim olduğuna, ne istediğinize gelin-
ce. Bana ne! Aklım ermez böyle şeylere.
(FESTE çıkar.)

VIOLA : Kerata, o kadar zeki ki, beceriyor soytarı
gibi görünmeyi.

Akıllı olmak lazım soytarı sanılmak için.
Şakalaşmak için şakayı kim ne kadar kal-
dırır, iyi bilmeli.

Yerini, zamanını, ayarını iyi seçmeli.
İşin içinde baltayı taş vurmak da var.
Budala görünürken budalalığın dik
âlâsına yapmak da var.

O akıllı adam. Budalalığını oturtuyor gedi-
ğine.

Budalalık yapayım derken rezil oluyor ki-
mileri de.

(TOBI ve ANDREW girerler.)

TOBI : Tanrı sizi korusun bayım.

VIOLA : Sizi de efendim.

ANDREW : Dieu vous garde, Monsieur.

VIOLA : Et vous aussi, votre serviteur.

ANDREW : Demek hizmetimdesiniz. Ben de, ben de.

TOBI : Evimize teşrif ettiyseniz, hoş geldiniz, şe-
ref verdiniz. Meseleniz herhalde yeğenim-
le. Pek memnun olur. Sizi bekliyordur.

VIOLA : Efendim, ben yeğeninize mecburum, ya-
ni, demek istediğim, son durağı kendisidir
yolculuğumun.

TOBI : O zaman yola koyulun. Deneyin bakalım
bacaklarınızı.

VIOLA : Ne demek istediğinizi anlayamadım am-
ma, bacaklarım denenmiştir efendim. Lafı-
mı dinlerler, iyi giderler.

TOBI : Demek istediğim... Ne duruyoruz canım,
içeri girelim.

VIOLA : Gerek kalmadı efendim. Onlar bizden ön-
ce davrandılar.

(OLIVIA ile MARI girerler.)

Dünyanın en eşsiz kadını. Misk-ü amber kokuları yağdırsın üstünüze yüce tanrı.

ANDREW : (Mırıldanır) Misk-ü amber kokuları, ha? Soylu adam, vesselam.

VIOLA : Sözlerimin sesi yoktu hanımefendi. Lütfederseniz, ancak sizin kulağınıza fısıldayabilirim.

ANDREW : (Mırıldanır) Misk-ü amber. miş! Lütfederseniz...miş! Bir kenara yazmalı bunları.

OLIVIA : Bizi yalnız bırakın. Kapıyı da arkanızdan kapatın.

(TOBI, ANDREW ve MARI çıkarlar.)

Elinizi verin bana.

VIOLA : Emirlerinize amâdeyim hanımefendi. Sadık hizmetkârınızım.

OLIVIA : Adınız neydi?

VIOLA : Kulunuzun adı Sezaryo efendim.

OLIVIA : Neden kulum olacaktıysınız? Yalan ne zamandır iltifat oluyor? Bu ne alçakgönüllülük? Sahtekarlığa benziyor.

Genç adam! Kulluk etmek için Dük Orsino'yu seçmişsiniz...

VIOLA : Hizmetinde bulunduğum kişi kulluk etmek için sizi seçtiyse, Demek ben de kulunuz oluyorum. Kulunuzun kulu, sizin de kulunuzdur, diyorum.

OLIVIA : Dük'müş! Hıh! Sanki o benim umurumda! Beni düşündüğü için kafasını doldurdu sanıyorsa, Vazgeçiversin de, kafası bomboş kalsın, temizlensin.

VIOLA : Buraya gelişimin sebebi, hanımefendi, İnce duygularınızı efendime yönelik harekete geçirmektir.

OLIVIA : İzin verin, sözünüzü keseceğim!. Bana bir daha ondan söz etmeyin dedim mi? Ama başka duyguları söylemekse niyeti-

niz,

Bence cennetten gelen seslerden daha kutsal olacaktır sesiniz.

VIOLA : Ama... Sevgili hanımefendi!

OLIVIA : Bırakın beni! Söylemeliyim bütün söyleyeceklerimi.

Buraya son geldiğinizde, bir adam yollamıştım peşinize.

Sanki iade eder gibi, bir yüzük vermek için size.

Meğer yalnız adamlarımı değil kendimi de kandırmışım.

Size karşı da büyükmüş yanılsım.

Size ait olmadığını bile bile bakarken yüzüğüme,

Şimdi çok üzülüyorum düşündüklerinize.

Siz değil misiniz, gururumu bir hamlede avucunuza alan?

Yüreğimle birlikte aklımı, düşüncelerimi de bir çırpıda çalan?

Böylesine akıllıysanız eğer, kolay olmalı sizce,

Hareketlerimden anlamak ki, ne fırtınalar esiyor yüreğimde.

Aramızda kalan sadece, ince bir tül perde şimdi.

Dilerseniz, artık dinleyebilirim sizi.

VIOLA : Merhamet duyuyorum size.

OLIVIA : Sevginin bir çeşitidir derler.

VIOLA : Hiç de öyle değil; merhamet duyulmaz sevilenlere.

Düşmanlarımıza acırız genellikle.

OLIVIA : Madem öyle, gülümseyelim yine de.

Hey gidi dünya. Yoksullar nasıl da mecbur gururlarına.

Bir avcının eline düşeceksen eğer,

Kurtlara yem olmaktansa, aslanın pençesi daha iyi. Değil mi?

(Saat çalar.)

Zamanımı boşa harcadığımı hatırlatıyor saat.

Meraklanmayın genç adam, sizi elde etmek değil niyetim.
Yine de, bir gün aklınız hakim olunca gençliğinize,
Esaslı bir koca geçecek karınızın eline.
Bu yana gidin. Güneşin battığı yöne.
VIOLA : Batıya, hep batıya. Hanımefendiciğim, Tanrı sizi mutlu ve bahtiyar kılsın.
Peki, ya efendim? Eli böğründe mi kalsın?
OLIVIA : Lütfen hemen gitmeyin, hakkımda ne düşündüğünüzü söyleyin.
VIOLA : Bence, her neyseniz, öyle olmadığınızı düşünmektesiniz.
OLIVIA : Kendim için böyle düşünüyorsam, sizin için de düşüncelerim böyledir.
VIOLA : Tam isabet! Çünkü ben, gerçekten, göründüğüm gibi değilim.
OLIVIA : Keşke istediğim gibi biri olsaydınız.
VIOLA : Bilmem ki? Daha iyi olurdu belki.
OLIVIA : Çünkü yaptığım sadece soytarılık şimdi.
Alay ederkenki halin bile yakışıyor sana, Gergin, küçümseyen dudaklarına.
Cinayet gibi bir günah bile, Gizlenmek istenen aşk kadar kolay çıkmaz ortaya.
Aşkın gece yarısında, gün ışıır insanın ruhuna.
Sezaryo! Baharın güllerinin, bekaretin, onurun, gerçeğin, her şeyin adına, O kadar çok seviyorum ki seni... İstedığın kadar hor gör beni Kulak astığım yok, ne mantığıma, ne gururuma..
Ama karşılık beklemiyorum diye, umursamazlık etme bu kadar da.
Unutma: Karşılık bulan aşk iyi de, Daha iyisi, karşılıksız verileni, değil mi?
VIOLA : Masumiyetim ve gençliğim üzerine and içerim ki, Bir taneciktir yüreğim de, gönlüm de, gerçeğim de.

Bunlara bir kadın sahip olamaz. Ben bile. Ve şimdi adieu! İyi yürekli kadın, Bana inanın. Artık efendimin hıçkırıklarını size duyurmayacağım.

OLIVIA : Gel yine. Belki de içimdeki nefreti dönüştürebilirsin, Onun sevgisini biraz olsun sevmeye. (VIOLA ve OLIVIA çıkarlar.)

2. Sahne

Olivia'nın Evi'nde Bir Oda

TOBI, ANDREW ve FABIAN girerler.)

ANDREW : N'ayır, n'olamaz! Bu perişan adam artık burada kalamaz!
TOBI : Niyeymiş asil şövalyem? Neden?
FABIAN : Hakkaten! Bir sebebi olmalı.
ANDREW : Sebebi besbelli! Yeğeniniz, Dük'ün hizmetkârına öyle bir yakınlık gösterdi ki... Zerresini bile göstermemişti bana. Bahçede gördüm ikisini.
TOBI : Ya onlar? Onlar sizi gördü mü koca çocuk?
ANDREW : Şimdi sizi nasıl görüyorsam öyle gördüler beni.
FABIAN : Deli gibi seviyor sizi, besbelli.
ANDREW : Hadi ordan! Bu kadar eşek miyim ben?
FABIAN : Hukuki ve insani açıdan bunun ispatı mümkündür beyim.
TOBI : Nuh'un denizciliğinden önce doğmuştur bu meslek.
İşte mesleğinin başarılı bir elemanı...
FABIAN : Gözlerinizin önünde bir gençle kışkırtırdı, çünkü niyeti sizi kışkırtmaktı! Çünkü uyandırmak gerekiyordu uykuya dalmış, yiğit erkekliğinizi. Yüreğinizdeki küllenen ateşi alevlendirmek, ciğerinizi tutuşturmaktı emeli. Tam o sırada yanaşmalıydınız ona. Cazibenizi hareketlerinize, aklınızı espirilerinize aktarıp oğlanı aptallaştırmalıydı.

dınız. Sizden beklediği de buydu. Ama yine treni kaçırdınız. Yıldızınız parlamıştı ama, siz işi zamana bıraktınız. Tabii hanımefendinin gözünde pupa yelken kutuplara yollandınız. Ya yiğitlik göstereceksiniz, ya acaip bir taktik güdeceksiniz ki, gözüne yeniden gireceksiniz. Yoksa, ayazda kalmış denizcinin sakalındaki buz parçası gibi, açıkta kalırsınız.

ANDREW : Taktik yerine yiğitliği seçmeliyim. Politikaya gireceğime yamyam olmayı yeğlerim.

TOBİ : Madem öyle, yiğitlikten yiğitlik beğen. Mesela, genç adamı düelloya davet et de, görelim. Delik deşik et her yerini, ispatla yiğitliğini. Yeğenim hemen farkedecek, kendinden geçecektir. Yiğitliğin dize getiremediği kadın görülmemiştir.

FABIAN : Tek çare budur, Bay Andre!

ANDREW : Eee? Ona kafa tuttuğumu nereden bilecek? Meydan okuduğumu ona kim iletecek?

TOBİ : Git, ona bir savaş bildirisi yaz. Yazarken de vahşi naralar at. Katı ama kısa olsun. Sakın espri yapmaya kalkışma. Biraz hakaret kat, biraz yukarıdan al. Birkaç defa "sen" de ona. Arada bir de başvurmadan çekinme yalana. Hadi! Kimıl da! Başla yazmaya.

ANDREW : Sonra? Sizi nasıl bulacağım?

TOBİ : Biz seni çalışma odasında buluruz.
(ANDREW çıkar.)

FABIAN : Bu oyuncak size pahalıya mal olacak Bay Tobi.

TOBİ : Asıl ona pahalıya patlayan benim. Galiba iki bin altına mal oldum.

FABIAN : Müthiş bir mektup çıkacak ortaya. Siz mi vereceksiniz delikanlıya?

TOBİ : Elbette. Vermekle de kalmayacağım, cevap versin diye elimden geleni yapacağım. İkisini bir araya getirmek kolay mı sanıyorsunuz? Ödleşin biridir Andre! Düellonun d'sini görsün, kes kolunu, bak kanı akar mı?

FABIAN : O genç adam da yumuşakça bir şey. Sert davranacağı benzemiyor.
(MARI girer.)

TOBİ : Dokuz kardeşi de olsa, yine en sevimlisi bu olurdu. Cıvcivim, hoş geldin.

MARI : Gülerек ölmek istiyorsanız, beni takip edin. Malvolio ahmağı, yuttu ya zokayı, dini imanı unuttu, puta tapıyor şimdi. Sanki şeytanın oyuncağı oldu. Zır deliler bile güler haline. Sarı çorapları da ayağına geçirmiş.

TOBİ : Çapraz diz bağını da bağlamıştır.

MARI : Rezalet! Evde kalmış tarih öğretmenlerine benziyor. Peşine takıldım, canına kastetmiş gibi izledim onu. Mektupta ne yazdıysam, aynen yapıyor. Sırtısını görmelisiniz. Öyle bir yayılıyor ki suratının çizgileri, Avrupa'dan okyanusu aşır yeni kıtaya ulaşacak sanki. Hayatınızda böyle bir şey göremezsiniz. İçimden kafasına bir şeyler fırlatmak geldi de zor tuttum kendimi. Ama hanımın suratına bir tokat patlatmazsa şaşarım. Bu sersem yer tokadı, yine sırtır.

TOBİ : Hadi, hadi gidelim de, halini görelim.
(Çıkarlar.)

3. Sahne

(Bir Sokak

SEBASTIAN ve ANTONIO girerler.)

SEBASTIAN : Bendenize kalsa taciz etmezdim sizi ama,

Dertleri zevk edinmişsiniz zat-ı alinize. Ne diyebilirim size?

ANTONIO : Canım sıkıldı siz gider gitmez; içim içimi yedi sanki.

İçimden bir ses, "Hadi, durma, git bul onu," dedi.

Sizinle cehennemin dibine kadar gidecek

olsam bile,
İçimdeki isteğin sebebi sadece arkadaşlığımız değildi.
Bilmezsiniz, tanımazsınız bizim buraları.
Size yol gösteren biri olmadan dolaşılacak yerler değildir.
Düşündüm de başınıza gelebilecek belaları,
Yalnız başınıza kalmanızı doğrusu hiç istemedim.

SEBASTİAN : Muhterem dost Antonio! Bilmem ki size nasıl şükranlarımı arzedeabilirim?
Naçizane, binlerce kere teşekkür edebilirim.
Varolun, sağolun.
Keşke servetim olsaydı lûtuflarınızı ödeyebilecek kadar.
Heyhat! Cebim boş! Sadece necip hislerim var.

Pekala, ne yapacağız şimdi? Gezelim mi, tarihi ve turistik yerleri?

ANTONIO : Bunları yarın yapalım efendim. Önce kалаcağınızı yeri görelim.

SEBASTİAN : Ama ben hiç de yorgun değilim. Kokusunu almak istiyorum güzel şehrinizin.
Güzelliklere bakıp şenlendirmeyelim mi gözlerimizi?

ANTONIO : Afedersiniz ama, güzellik kadar tehlike de var burada.

Kendimi güvencede hissedemiyorum bu sokaklarda.

Çok eskiden, bir deniz savaşında, düşün gemilerine felaket getiren işler yaptım.
Yakalanırsam, Dük intikamını acı alacaktır. İnanın, yandım!

SEBASTİAN : Herhalde kan da döktünüz; Dük'ün adamlarını öldürdünüz, acımasızca.

ANTONIO : Asla! Hâşâ! Öldürmedim ama öldürebildim,
Aramızdaki anlaşmazlık sürseydi kan dökebilirdim.

Aslında, başka tüccarlar gibi, ondan aldıklarımı geri de verebilirdim,
Ama inad ettim işte; vermedim. Anlıyorsunuz değil mi, şimdi yakalarsa beni.
Bitirecektir işimi.

SEBASTİAN : O zaman hangi cesaretle dolaşıyorsunuz 'ortalıkta?

ANTONIO : Haklısınız, dolaşmamalıyım. Şimdi lütfen kesemi alın.

Küçük bir otel vardır şehrin güneyinde.
Temizdir, rahattır; keyfinizce yerleşin yerinize.

Siz eğlenirken şehirde, yemeğinizi ismarlarım ben de.

Ayrı yerlerden gider, orada buluşuruz.

SEBASTİAN : Alâ, mükemmel, iyi de... Kesenizin ne işi var bende?

ANTONIO : Sizin gibi soylu bir beyin canı bir şey çeker, almak isterse,
Keyfiniz kaçmasın diye.
Siz söylemediniz mi? Beş kuruş bile yok cebinizde.

SEBASTİAN : Anlıyorum. Yani kesenizi sizin yerinize ben taşıyorum. Şimdilik demek istiyorum.
Sizden sadece bir saatliğine ayrılıyorum.

ANTONIO : Otelde görüşmek üzere.

SEBASTİAN : Kalın selâmetle.

4. Sahne

(*Olivia'nın Bahçesi*)

OLIVIA ve MARI girerler.)

OLIVIA : Haber yolladım ona, geleceğini de söyledi ama,
Ne yapacağımı bilemiyorum. Nasıl ağırlayacağım onu, kestiremiyorum.
Gençlik dediğin satın alınırsa elde edilir;
Yalvarıp dilenirsen ele avuca sığar gibi değildir.

Çok mu bağıriyorum? Sesim duyuldu mu acaba? Malvolio nerede? O itaatkar kâhya? Çok ihtiyacım var ona, tam da şu sırada. Nerede o?

MARI : Geliyor. Yolda. Ama tuhaf bir durumda. Cinlere perilere mi karıştı ne?

OLİVİA : Hayrola? Sayıklıyor mu yoksa?

MARI : Hayır hanımefendi. Yalnız, suratına bir sırtıma yerleşti, bir türlü gitmiyor. Düşünüyorum da, şöyle güçlü kuvvetli birileri olsa, iyi olacak yanınızda.

Tehlikeli bir hal var o adamda.

OLİVİA : Git, çağır onu buraya.

(MARI çıkar.)

Hüzün de sevinç de sonuçlanıyorsa aynı delilikle,

Onun kadar deliyim işte, ben de.

(MARI ve MALVOLIO girerler.)

Oooo! Hoşgeldin Malvolio.

MALVOLIO : Sevgili hanımefendi. Hah, hah, hah! Hi, hi, hi!

OLİVİA : Ne varmış bunda gülecek? Çağırttım seni, çünkü işimiz ciddi.

MALVOLIO : Ah, ciddi işler yapabilirdim ama şu çapraz dizbağlarım kanımı sıkıştırıp durmasa. Zararı yok. Sevdiğimin gözüne hoş görünüyorsa, varsın sıksın canımı, akıtmasın kanımı, razıyım. Ne demişler, "Gönlünü hoş et birisinin, gönlü hoş olur hepsinin."

OLİVİA : Allah allah! N'oldu böyle sana? Kara bir haber mi aldın, ne?

MALVOLIO : Ruhumda hiçbir karanlık yok, bacaklarımı sarılık sarsa bile.

Anlayacağımı anladım, mesajı aldım.

Emirleri harfi harfine uygulayacağım.

O inci gibi el yazısını elbette tanıdım!

OLİVİA : Biraz yatmak istemez misin Malvolio?

MALVOLIO : Yatmak! Elbette! Yatalım sevgilim. Hadi, gel, gidelim.

OLİVİA : Tü..tü. tü! Düşman başına! Delirdin mi? Ne sırtıp duruyorsun?

Ne diye durmadan kendi elini öpüyorsun? MARI : Malvolio, nedir bu haliniz?

MALVOLIO : Size hesap mı vereceğim ben? Ama niye olmasın? Kargalarla bile konuşabilir bül-büller.

MARI : Bu ne cesaret! Hem de hanımefendinin huzurunda.

MALVOLIO : O "Büyüklik korkutmasın gözünü." Pek doğru! Unutmadım bu sözünü.

OLİVİA : Ne diyorsun Tanrı aşkına Malvolio?

MALVOLIO : "Kimileri büyüklüğü edinir."

OLİVİA : Nedir bu saçmalıklar?

MALVOLIO : "Kimilerine ise büyüklük kendi ayaklarıyla gelir."

OLİVİA : Aman yarabbi! Sen koru bu garibi.

MALVOLIO : "Sapsarı çoraplarına bayılan sevgilin."

OLİVİA : Ben sarı çorap giymem ki.

MALVOLIO : "Çapraz dizbağlarına hayran olan sevdiğini unutma."

OLİVİA : Diz bağı mı? Çapraz mı?

MALVOLIO : "Seni güçlü karakterinle görmek istiyorum."

OLİVİA : Kim istiyormuş? Ben mi?

MALVOLIO : "Yoksa seni hep hizmetçilerden biri, bir mabeyinci olarak mı göreyim?"

OLİVİA : İyi saatte olsunlar almış götürmüş bunu. (UŞAK girer.)

UŞAK : Dük Orsino'nun hizmetkarı genç adamı çağırdım efendim. Önce reddetti gelmeyi, direndi epeyce, ama sonunda razı ettim. Emirlerinizi bekliyor, dışarıda.

OLİVİA : Geliyorum, hemen, şimdi.

(UŞAK çıkar.) Mari! Dikkat et bu adamcağıza.

Dayım Tobî'yi de bul bana. Evde kim varsa, göz kulak olsunlar bu zavallıya.

Onu severim. İyileşmesi için çeyizimin yarısını verebilirim.

(OLİVİA ve MARI çıkarlar.)

MALVOLIO : Çeyizinin yarısı! Hah, hah ha! Şimdi anlaşıldı mı, ben kimim? Ama doğrusu bakıcım olarak şu Tobî'yi beğenmedim. Benim-

le ilgilenecek başka biri bulamadı mı ortaklıkta? Ha? Her şey mektupta yazıldığı gibi gidiyor işte. Aslında, Tobî'yi sarıyor ki başıma, dikleneyim de haddini bildireyim, hesabını göreyim. Ne diyordu mektupta: "Silkelen, kendine gel. Tapataze görün gözlerime. Sertleş. Çekinme. Hele hizmetçilere. Sözlerin siyasetle dolsun, mutlaka herkesten farklılığın olsun." Ne yapmak lazım şimdi? Suratımı iyice asacağım, bütün asaletimi takınacağım, açacağım bayramlık ağzımı. Soylu bir sesle konuşmaya başlayacağım. Ah, nasıl da düştü serçe ökseye. Yüce Tanrı. Büyük Tanrı. Sana şükürler olsun! Ne dedi? "Dikkat et bu adamcağıza." Hoş değil, asla hoş değil. "Adamcağız " ha? Benim gibi biri için böyle bir laf... Ayıptır, rezalettir. Neyse. Şimdiye kadar her şey yolunda gitti; bu kadar kusur kadı kızında da bulunur. Yüce Tanrı! Şükrediyorum sana. Gözlerim yaşlarla doldu, yüreğim minetten boğuldu. (TOBİ, FABIAN ve MARI girerler.)

TOBİ : Allahaşkına, nerede bu adam? Cehennemine ta dibine kaçmış olsa da, bütün zebaniler çevresini sarsa da, konuşmalıyım onunla.

FABIAN : Telaş etmeyin canım, işte burada. Nasılsınız bakalım?

TOBİ : Yahu, ne haber? Ne alemdesiniz?

MALVOLIO : Defolunuz! Azledildiniz! Beni rahat bırakınız, pılınızı pırtınızı toplayıp yollarınız.

MARI : Şeytan almış onu pençesine, konuşturuyor. Sesi cehennemin alevleri gibi çıkıyor. Demedim mi ben size Bay Tobî? Hanımım rica ediyor. Aman yalnız bırakmayın onu.

MALVOLIO : Demek durum bu...

TOBİ : Sıkmayın canım kendinizi. -Ona elinizden geldiğince göstermelisiniz bütün sevecenliğinizi. Şimdi seyredin beni- Eee, Malvolio, iyi gördüm seni. Öyle değil mi? Senin

gibi biri şeytanı yenebilmeli. İnsanlığın en büyük düşmanıdır o.

MALVOLIO : Ağzınızdan çıkan kulağınız duysun!

MARI : Baksanıza. Laf ettirmiyor şeytana. Çarpılmış bu!

FABIAN : Biraz minare gölgesi, biraz davul tozu. Haklar ve de paklar onu.

MARI : Hemen gideyim bir büyücüye de, birkaç büyü yaptırayım. İyileşmezse mahveder beni hanımım.

MALVOLIO : Neymiş, neymiş?

MARI : Ay, ay! Gelme üstüme.

TOBİ : Lütfen kenara çekilin, sesinizi de kesin. Böyle olmaz bu. İşimi bozuyorsunuz. Onu sinirlendiriyorsunuz.

FABIAN : Suyuna gitmeliyiz. Yumuşacık konuşmalıyız. Tatlılıkla yola gelecektir. Kendi pek serttir de, sertliği sevmemektedir.

TOBİ : Aman efendim. Sizi gördüğüme pek sevindim. Nasılsınız? Afiyettesiniz inşallah!

MALVOLIO : Bana baksana sen!

TOBİ : Sana cenaze işleri baksın! Kafadan kontak mısın? Hani sen efendiden bir şeydin? Şeytanla zıpzıp oynar hale nasıl geldin? İçindeki iblisi öldür de öyle çık ortaya. Seninle iki kelime etmem yoksa, ha!

MARI : Dua etsin, söyleyin. Dua etsin.

MALVOLIO : Duaymış... Seni gidi ciğeri beş para etmez, şillik seni!

MARI : Tövbe tövbe. Tanrının adını ağzına almak istemiyor bu.

MALVOLIO : Hadi bakalım. Hepiniz çekin gidin. Serse-riler! Budalalar! Kim oluyorsunuz da, geçmiş karşıma konuşuyorsunuz? Ben kimim, siz kimsiniz... Durun bakalım, daha neler göreceksiniz!

(MALVOLIO çıkar.)

TOBİ : Vay, vay, vay! Olacak şey mi bu?

FABIAN : Vallahi, tiyatrodaki görseydim, uyduruyorlar derdim.

TOBİ : Zehiri içmiş, hem de sindirmiş. Enayilik

MARİ : içine işlemiş bunun.
: Her şeyin berbat olmasını istemiyorsak, peşini bırakmamalıyız.

FABIAN : Şahtı şahbaz oldu! Bu gidişle tımarhanelik olacak.

MARİ : O tımarhaneye giderse, biz de rahata kavuşuruz evimizde.

TOBİ : Şunu zincire vurdurup bir hücreye tıkıralım. Bizim kız onun aklını oynattığına inandı galiba. Daha eğlenmek istiyorsak, oyun devam eder. Sıkılınca bırakınız, n'olur yani? Olan sana olur Mari'ciğim! Bütün delileri tımarhaneye yollamak için sana gelir herkes. Ooo! Alın bir tane daha!
(ANDREW girer.)

FABIAN : Güzel bir bahar akşamı için ideal bir eğlence.

ANDREW : Yazdım! Mektubu yazdım. Onu düelloya çağırdım. Bakın! Pek hiddetli ve pek şiddetli geldi bana. Okusanıza.

FABIAN : Eyvah! Çok mu sert oldu?

ANDREW : Elbette! Yedim onu, mahvettim.

TOBİ : Ver bakayım şunu. (Okur) "Bana bakın genç adam. Kim olduğunuzdan bana ne. İpsiz sapsiz olduğunuz besbelli."

FABIAN : Ne cüret! Ne cesaret!

TOBİ : (Okur) "Elbette sen diyeceğim size. Şaşırarak ne varmış bunda? Sebebinin asla açıklamayacağım; sakın sorma."

FABIAN : Yasal olarak böyle demek gerekiyordu. Pek yerinde, pek iyi.

TOBİ : (Okur) "Ne diye ikide bir Bayan Olivia'nın kuyruğunda dolaşıyorsun? Görmüyor muyum kırıttığınızı sanıyorsun? Üstelik durmadan palavra atıyorsun. Ama seni tepelemeye karar verişim bu sebepten değil."

FABIAN : Az ve öz. Saf ve saf-sata!

TOBİ : (Okur) "Seni evinin yolunda karşılayacağım. Becerir de orada öldürebilersen beni".

FABIAN : Harika!

TOBİ : (Okur) "Hiç çekinme, bir sokak serserisi gibi gebert beni!"

FABIAN : Böylece adam bütün sorumluluktan kurtuluyor. Bu da iyi.

TOBİ : (Okur) "Şimdi elveda! İkimizden birinin ruhuna fatiha!
Bu ruh benimki de olabilir ama, amacım bu değildir. Kolla kendini! Bil ki, ya dostum, ya da azılı düşmanın!
İmza. Alyanak Andre."
Bu mektup ile kanı kızışıp da saldırmazsa üstüne, yuf olsun onun erkekliğine! Şimdi gidiyorum ve mektubu ona veriyorum.

MARİ : Vallahi tam zamanı. Hanımım fısıldaşmakta yine. Birazdan da çıkar gider Dük Orsino'nun eteğine.

TOBİ : Elbette vermem bu mektubu o gencin eline. Besbelli, iyi yetişmiş, efendiden biri. Üstelik de yetenekli. Dük onu bizim kıza elçi yollamış. Bu da efendiliğinin bir başka delili. Bu saçmasapan mektuptan korkacak biri değil ki. Bir bakışta anlayacak, bu satırların kuş beyinli biri tarafından karalandığını. Ben onun gözlerine değil, kulağına sesleneceğim, hem de kendi dilimle. Ona bizim Alyanağı bir öveceğim, bir ballandıracam ki, soylu bir yiğit zannedecek. Gençliğinin saflığını kullanacağım. Onu korkunç bir tehlike ile karşı karşıya olduğuna inandıracam. Alyanak gözünün önünde kudurgan, saldırgan, dövüşken bir horoz olup çıkacak. İkisi de birbirinden o kadar korkacak ki, Şahmaran'ı canlı görsen bu kadar korkamazsın!

FABIAN : İşte geliyor. Yeğeniniz de yanında. Bırakın vedalaşsınlar da, sonra yaparsınız yapacağınızı.
(TOBİ, FABIAN ve MARİ çıkarlar.)

OLİVİA : Söylediklerim taşı yumuşatırdı, ama yüreğinizi yumuşatmadı.
Onurumu serdim ayaklarınızın altına, yi-

ne de işe yaramadı.
Kendi kendimi yiyorum bu zavallılığım yüzünden,
Ama öyle güzel bir zavallı olmuşum, öyle inatçıyım ki zavallılıkta,
Bir yandan da alay ediyorum kendimle içimden.

VIOLA : Şu çektiğiniz acının her zerresi var efendimin acısında.

OLİVİA : Bari şu kolyeyi kabul edin, içindeki benim resmim.
Sesi çıkmaz, öylece yaslanır göğsünüze. Ne olur reddetmeyin.
Yakarışımı kabul edin, lütfen yine gelin.
Namusum hariç benden ne isterseniz isteyin. Elimde ne varsa vereceğim.

VIOLA : Bir tek dileğim var sizden :
Ne olur siz de efendimi sevin.

OLİVİA : Gönlümde bir tek sevgi vardı; onu da size verdim.
Namusumu ayaklar altına almadan o sevgiyi bir başkasına nasıl veririm?

VIOLA : Namusunuzun kefil olmaya razıyım.

OLİVİA : Şimdilik kalsın. Yarın yine bekliyorum sizi. Hoşçakalın.
Bir iblistir girmiş yüreğinize,
Bir çırpıda gönderebilir sizi cehenneme.
(OLİVİA çıkar, TOBI ve FABIAN girerler.)

TOBI : Oooo! Uğurlar olsun genç adam.

VIOLA : Size de beyim.

TOBI : Bak dalıkanlı. Seni uyarmaya geldim. Kolla kendini! Ne yaptıysan adama, bahçenin ucuna dikilmiş, gözleri alev saçan biri, parçalamak üzere seni. Kuzunun kokusunu almış aç kurtlar gibi. Çek kılıcını, hazırlıklı ol. Tetikte bir şövalyedir, çeviktir. üstelik katildir!

VIOLA : Bir yanlışlık olmalı bunda. Dövüşmemizi gerektirecek bir şey olmadı ki aramızda. Zorluyorum kafamı, birileriyle atıştığımı bile hatırlamıyorum.

TOBI : Yanlışlık yanlışlık yok! Beni dinle! Kafanı kolla diyorum sana. Hayatının beş paralık değeri varsa, dikkat et hasmına. Yiğit biri, kuvvetli, becerikli, dövüş ustası, üstelik azgın bir boğa gibi.

VIOLA : Bari, kim olduğunu söyleyin.

TOBI : Her şeyden önce, bir şövalye. Savaş görmese de, yine savaş görmemiş bir kılıçla vuruldu omuzuna ve şövalye oldu bir ke-re. Tatlı su şövalyesi, ama keskin kılıçlı biri. Dedim sana, dövüş ustasıdır. Tarihinde üç kesilmiş kelle var. Yetmez mi? Hele şimdi, o kadar hiddetli ve şiddetli ki, kan dökmeden yatışmayacak. "Hodri meydan!" diye bağırıp duruyor, senin mezarını görmeden susmayacak.

VIOLA : Bari gideyim de hanımefendiden beni korumak için birilerini vermesini isteyeyim. Ben anlamam ki dövüşmekten, kan dök-mekten. Erkeğim diye böbürlenene, dövüş-şen, dalasıp kavga çıkaran birileri olduğunu duymuştum. Demek bu da onlardan biri! Tuhaf, değil mi?

TOBI : Tuhaf muhaf değil. Seninle atışmak için sebebi var adamın. Sen de bu meydan oku-maya karşı koymalısın. Yok eve dönece-ğim dersin, karşında beni bulacaksın. Ya şimdi herifin üstüne yürüyeceksin, ya da benimle dövüşeceksin.

VIOLA : Ama bu apaçık bir kabalık! Madem öyle, bari neden böyle bir davranışla karşılaştı-ğımı öğreneyim. Farketmeden ne kusur iş-lemişim, bileyim. Ne istiyor benden?

TOBI : Tamam! Bunu şimdi söyleyeceğim. Fabi-an, ayrılmayın bu delikanlının yanından. Birazdan geleceğim.
(TOBI çıkar.)

VIOLA : Bey'fendi! Lütfen siz söyleyin bari. Bir şey biliyor musunuz bu konuda?

FABIAN : Bu şövalyenin size dış bilemediğini biliyo-rum ama, sebebinden haberim yok.

VIOLA : Allah allah! Ne biçim bir adam bu? Neye benziyor?

FABIAN : İlk bakışta önemli bir şey olduğu kesinlikle anlaşılmıyor. Ancak harekete geçerse, yani yiğitleşince, bakıyorsunuz, İlirya'nın en dövüşken, en kahraman, en vahşi şövalyesi... Hadi, o tarafa doğru gidelim mi? Söz veriyorum size, aranızı bulmaya çalışacağım.

VIOLA : Bilmem ki. Gerçekten yapar mısınız bunu? Çok sevinirim. Demek istiyorum ki, ben uysal bir köy papazını, en yiğit şövalyeye tercih ederim. Erkeklik gösterisi yapma merakında hiç değilim.

(Çıkarlar, TOBI ve ANDREW girerler.)

TOBI : Vallahi, herif iblisin teki! Böyle cazgırına hiç rastlamadım. Kımıldayayım dedim, kuşandığı bütün silahlarla saldırdı üstüme. Öyle de çevik ki kerata, kim vurduya gidiyordum. Adam pire gibi adeta. Adım atar gibi dövüşüyor vesselam. Diyorlar ki, en meşhur ustadan almış kılıç derslerini.

ANDREW : Allah kahretsin! Nasıl dövüşürüm ben onunla?

TOBI : İyi-hoş ama, herifin tepesi attı bir defa. Nasıl yatıştıracağız? Fabian zor tutuyor onu.

ANDREW : Veba salgınına uğrar inşallah! Tepesine yıldırım düşsün! Ne bileyim ben onun kılıç ustası olduğunu? Keşke ben düelloya çağırmadan önce kalp krizinden öbür dünyayı boylasaydı. Bir vazgeçse... Saf kan arap atımı sana hediye etmeye razıyım.

TOBI : İstersen, gidip biraz yalvarayım. Ha? Ne dersin? Sen kal burada. Sakın vazgeçebileceğini çaktırma. Kan dökmeden kapatırsak meseleyi, kurtarırsın kelleyi. (Kendi kendine söylenir) Hele senin üstünden bir ineyim de, sonra atına bineceğim. (FABIAN ve VIOLA girerler.)

Usulca FABIAN'a) Barış yapılınsın diye bana

FABIAN : atını rüşvet olarak verdi! Ödüyü koptu!

(Usulca TOBI'ye) Bunun da ödüyü koptu. Korkudan beti benzi attı. Heyecandan nefes nefese kaldı.

TOBI : Ne yazık ki, yemin etmiş sizi haklamaya. Düelloya karar vermek için enine boyuna düşünmüş. Hadi, çekin kılıcınızı! Söz verdi. Fazla uğraştırmadan alacakmış canınızı.

VIOLA : (Kendi kendine söylenir.) Yüce Tanrım! Sen yardım et bana. Boşu boşuna erkekliğimden vazgeçmek zorunda kalacağım, her şeyi açıklayacağım bunlara.

FABIAN : Bazen fazla hiddetlenebilir. Üstüne gitmeyin.

TOBI : Hadi bakalım Alyanak Andre! Kurtuluş kalmadı bu düellodan. Kaçarsan ayıp olur, yiğitlik ortada kalır. Ama tüm asaletiyle söz verdi bize.

Canını yakmayacak. Bir çırpıda bitirecek işini.

ANDREW : Allah büyüktür! Bakarsınız tutar sözünü. (Kılıcını çeker.)

ANTONIO girer.)

VIOLA : Şerefim üzerine yemin ederim, istemiyorum bunu yapmayı. (Kılıcını çeker.)

ANTONIO : Bırakın o kılıçları! Bu delikanlı suçluysa eğer, Ben çekeceğim cezasını. Yok suçlu sizseniz, Cezanızı elimden çekeceksiniz.

TOBI : A-aa! Siz de kimsiniz? Neden aralarına girdiniz?

ANTONIO : (Kılıcını çeker) Yiğit denebilirse bana, varsa dövüşecek biraz cesaretim. Bu genç için onun birkaç mislini deneyebilirim.

TOBI : Bu da nereden çıktı? Bak kardeşim, sen genç adamın yerine dövüşeceksen, ben de hasmının yerine geçerim. Senin de defterini düzerim!

(MUHAFIZLAR girer.)

FABIAN : Aman, Bay Tobi! Muhafızlar geldi.

TOBI : (ANTONIO'ya) Bana bak! Hesabımız bitmedi.

VIOLA : (ANDREW'a) Lütfen, siz de sokun o kılıcı kınına.

ANDREW : Başüstüne! Hemen! Bakın, sözümü unutmadım. Atım sizindir. Ölünceye kadar hizmetkârınızım.

I. MUHAFİZ : İşte burada! Onu tutukla.

II. MUHAFİZ: Kanun ve de Dük Orsino namına! Eller yukarı. Tutuklusunuz.

ANTONIO : Beni birine mi benzettiniz?

I. MUHAFİZ : Kimseye benzettiğimiz yok sizi. Çıkartmışsınız denizci berenizini ama, Biz tanıdık, ilk bakışta. İyi bilirim çehrenizi. Götürün bu adamı. Biliyor kapana kısıldığını.

ANTONIO : (VIOLA'ya) Karşı koyamam ki onlara. Sizi ararken geldi bunlar başıma. Gidip Dük'e karşı savunmalıyım kendimi. Yine de düşünmeden edemiyorum sizi. Beş parasız ne yapacaksınız?. Kesemi sizden alınca, iyice zorda kalacaksınız. Kendimden çok size yaşıyorum. Paramı istediğim için, inanın, çok utanıyorum.

II. MUHAFİZ: Bu kadar laf yeter. Gidelim.

ANTONIO : Çok üzgünüm. ama istiyorum paramı. Hiç olmazsa birazını.

VIOLA : Ne parasından bahsediyorsunuz, anlamıyorum. Mert adamsınız zannederken, bu halinize şaşıyorum. Madem ki dara düştünüz, işte, İmkanlarımı zorlayıp biraz borç vereceğim size. Ama hepsi bu. Ben de zengin değilim. Neyim varsa, sizinle bölüşeceğim.

ANTONIO : Bunca dostluk gösteren birine, bu muydu layık gördüğünüz? Tanımıyormuş gibi davranıp, horlamak mı teşekkürünüz? O kadar yardım etmedim mi size, neden bu nankörlüğünüz? Zora düşmüş görüp beni, halimi kötüye kullanmayın. Sakın beni evliyanın biri sanmayın. Şu davranışınız tepeme çıkarıyor kanımı.

VIOLA : Ben iyilik filan görmüş değilim sizden. Hiçbir şey anlamıyorum sözlerinizden. Nankörlük diyorsunuz; nefret ederim nankörlükten. Bence kötüdür bütün kötülüklerden.

ANTONIO : Ulu tanrı! Kim söylüyor bütün bunları!

II. MUHAFİZ : Hadi! Gidiyoruz.

ANTONIO : Hayır! Bırakın! Söyleyeceklerim bitmedi. Görüyor musunuz, şu karşımızda duran genci? Onu zor kurtardım ölümün pençesinden. Öylesine emindim ki, sevgimden, sevgisinden, O sevgi ki, cennetin müjdelerini veren. Ona peygamber gibi taptım, sözüne tanrı buyruğu gibi bağlandım.

I. MUHAFİZ : Kes şamatayı. Dinlemek zorunda değiliz bunları.

ANTONIO : Tanrı sanmıştım, sıradan bir put çıktı. Melek gibi bu çehre, ardında nasıl da saklıyormuş şeytanı. Ben böyle rezil tanımadım Sebastian'ı. Her sakatlıktan kötüdür ruhun çarpıklığı. Hiçbir şey affettiremez insafsızlığı. Güzel olan her şey erdemde gizlidir. Ama iblisin büyüğü gözalcı giysilerle gezir.

I. MUHAFİZ : Götürelim şunu. Susacağı yok.

ANTONIO : Hadi gidelim. (ANTONIO ve MUHAFIZLAR çıkarlar.)

VIOLA : (Kendi kendine konuşur) Ne kadar coşkulu,

ne kadar içtenlikliydi söyledikleri.
Her sözüne yüreğiyle inanıyordu, besbelli.
Ama inanasım gelmiyor ki benim.
Yoksa, sözünü ettiği... Kardeşim... Olabilir
mi?
Ah, düşler tanrısı! Gerçekleştir rüya sandık-
larımı.

TOBİ : Gel bakalım şövalye. Sen de yanaş Fabian.
Olan bitenleri sağlam kafayla bir tartışalım.
VIOLA : (*Kendi kendine konuşur*) Sebastian dedi, yan-
lış duymadım sözünü.
Aynaya her baktığımda, görmüyor muyun
onun yüzünü?
Çehresi de giysisi de tıpatıp benzemiyor
muydu bana?
Zaten benzemeye çalışmıyor muyum Sebas-
tian'a?
Ah, bütün bunlar bir doğru çıksa.
Unutacağım bütün olanları.
Nasıl seveceğim fırtınaları, hırçın dalgaları.
(*VIOLA çıkar.*)

TOBİ : Tavşan pisliği gibi bir herif bu. Şerefli biri
böyle der mi, ona iyilik yapmış bir zavallı-
ya? Adam boğazına kadar derde girmişken,
elinin tersiyle itiverdi biçareyi. Hem ödle,
hem şerefsiz. Ödleliğini Fabian iyi bilir.

FABIAN : Korkakların en korkağı, ödlelerin en ta-
bansızı.

ANDREW : Vay canına! Şimdi düşeceğim ardına, dö-
veceğim onu.

TOBİ : Aman ne iyi bir fikir. Mahvet, perişan et,
ama sakın kılıcına davranma.

ANDREW : Asla, asla!
(*ANDREW çıkar.*)

FABIAN : Şenlik var yine. Bakalım neler olacak.

TOBİ : Kalıbımı basarım, bir şeyler olurmuş gibi
olacak, ama hiç bir şey olmayacak.

IV. PERDE

1. Sahne

(*Olivia'nın Evi'nin Önü*
SEBASTIAN ve FESTE girerler.)

FESTE : Aradığım adamın siz olmadığına inandır-
malısınız beni.

SEBASTIAN : Bela mısınız efendim? Lütfen yolumdan
çekiliniz.

FESTE : Anladığım kadarıyla, bu oyunda benden
de beceriklisiniz. Nasıl da kandırıyorsunuz
insanı. Aferin size! Tamam, pekala. Tanış-
mıyoruz. Hanımım beni size elçi diye gön-
dermedi. Adınız Sezaryo değil. Şu burun
da benim değil. Bu bu değil, şu da şu de-
ğil. Öyle ama öyle değil, böyle ama katiyen
böyle değil.

SEBASTIAN : Kesin saçmalamayı, istirham ederim! Si-
zinle müşerref olmadık hiç!

FESTE : Saçmalıyorum, öyle mi? Karşınızda bir
soytarı var ya, evliya kelâmı gibi konuşun
bakalım. Demek ben saçmalıyorum. Saçma-
lamak buysa, size kalırsa, sapasağlam yer-
yüzü de çivisi çıkmış bir tekerlekten başka
bir şey değildir. Şimdi bey kardeşim, bırak
bu numaraları da, bizim haruma ne diyece-
ğim ben, onu söyle. Birazdan eteklerinin di-
bine düşeceğini söyleyeyim mi ona?

SEBASTIAN : A! Aklınızdan zorunuz mu var sizin? Per-
vaneler gibi etrafımda dönmeyi bırakın da
çekilin gidin. Paraysa, hakkınız yok ama,
alın, işte para. Bu da yetmezse, başka türlü
geleceğim hakkınızdan.

FESTE : Aman da aman! Ne cömertmişsiniz be-
yim. Akılsızlığını aptallara para vererek
örtenlerdensin anlaşılan.

(*ANDREW, TOBİ ve FABIAN girerler.*)

ANDREW : Ooo! Yine mi siz beyim? iyi ki çıktınız

karşıma. Buyrun bakalım size bir tane!

SEBASTIAN : Öyle mi? Rica ederim siz de buyrun. Bir de şundan buyrun. Yetmedi mi? Bir daha! Herkes çıldırdı mı burada, allahaşkına?

TOBI : Kendinize hakim olun. Yoksa şu sopanızı tuttuğum gibi dama savururum.

FESTE : Bunları hanımuma anlatmazsam çatlarım. Hazine bağışlasanız da durmam artık yanınızda.
(FESTE çıkar.)

TOBI : Gel bakalım sen buraya. Kaçma.

ANDREW : Tutmayın onu! Bırakın da parçalara ayırayım. Parçalayamazsam mahkemeye gideceğim, hakkımı isteyeceğim. Şu İlirya'da kanun diye bir şey varsa, onu perişan edeceğim. İlk tokadı ben attım, ama olsun. Adalet yerini bulsun!

TOBI : Gitmenize izin vermeyeceğimi. Sokun o kılıcı kınına. Amma da ateşlendiniz ha! Tavşan kokusu almış tazi gibi oldunuz. Gelin bakalım buraya.

SEBASTIAN : Artık bıktım hepinizden! Kurtulacağım sizden. Emeliniz beni tahrik etmekse, bravo! Ettiniz işte. Gelin bakalım buraya.

TOBI : Vay, vay, vay. Bana kafa tutmak ha! Kanınızdan bir ölçek alayım da tadına bakayım.
(OLIVIA girer.)

OLIVIA : Tobî! Ne yapıyorsunuz? Emrediyorum size. Koyun o kılıcı yerine.

TOBI : Hanımefendi!

OLIVIA : Hep böyle mi gidecek bu işler? Nankör, alçak adam!

Siz vahşi dünyanın insanısınız. Dağ başında, mağaralarda yaşamalısınız. Çekin gidin gözümün önünden. Ah, sevgili Sezaryo. Mahcubum size. Yeter zorbalığınız! Defolun dedim!
(TOBI, ANDREW ve FABIAN çıkarlar.)

Asil dostum. Lütfen bu vahşete aklınızla dayanın, Sakın hassas ruhunuz öfkeye kapılmasın.

Hadi, eve gidelim. Size şimdiye dek olan biteni anlatayım.

Bu beceriksiz sahtekârın saçma oyunlarını bir de benden dinleyin.

Unutun başınıza gelenleri, bu aptalca oyuna gülümseyin.

Eve geleceksiniz benimle. Başka çare yok. Evet deyin bana. Lanet olsun ona. Rahatsız etti sizi, hoplattı yüreğimi.

SEBASTIAN : Bir gariplik var havada, anlamıyorum. Ne tarafa akıyor bu çilgin nehir? Şuurumu kaybetmediysem, derin uykudayım. Kapıldıysam bu rüya gibi akıntıya, aman uyanmayayım.

OLIVIA : Gelin ne olur, teslim olun bana.

SEBASTIAN : Dünden razıyım. Başüstüne!

OLIVIA : Hep böyle deyin, hep böyle olun işte!
(SEBASTIAN ve OLIVIA çıkarlar.)

2. Sahne

(Olivia'nın Evinde Bir oda)

MARI ve FESTE girerler, MALVOLIO karanlık bir bölümde hapsedilmiştir.)

MARI : Hadi, çabuk ol. Cüppeyi giy, sakalı tak da seni rahip Topas zannetsin. Durma, salanma. Ben de gideyim, Bay Tobî'yi çağırayım.

FESTE : Madem mecburuz, giyineceğiz. Keşke bu cüppeyi giyip de kendini başka türlü göstermeye çalışan tek insan ben olsaydım bu dünyada. Ama insan kürsüye çıkıp vaaz vermek için benden şişko, kürsünün altında vaaz dinlemek içinse benden sıksa olmalı. Namusu bütün din adamlarıyla, iyi huylu ev sahipleri ve de çalışkan papazlarla alimler aynı kefedeyim tartılabilirler. Öyle değil mi? Buyrun bakalım! Huzurlarınız-

da, suç ortaklarım!
(TOBI ve MARI girerler.)

TOBI : Arz-ı hürmet ederim papaz efendi.
FESTE : Berhudar ol evladım. Aziz bayım Tobi.
Okuma yazması olmayan bir keşişin dediği gibi, "Olmuşsa olmuştur." Ben de rahip kılığına gireli beri, rahip olmuş sayılırım. Demek ki, "olmuş" olan "olmuş"tur! "muş" ise "muştur"dur.

TOBI : Bir ses versene şuna Peder Topas.
FESTE : Heeeyyt! Oradaki. Hapishane kuşu. Tanrı korusun seni.

TOBI : İyi beceriyor taklit etmeyi. Aferin sana ke-
rata.

MALVOLIO : Kimsin sen?
FESTE : Peder Topas, bir zır deliyi ziyarete geldi. Malvolio, sensin değil mi?

MALVOLIO : Ah, aziz Bay Rahip Peder Topas! Lütfen
hemen hanımuma gidin. Ona deyin ki...

FESTE : Kes sesini, gürültücü herif! Zebani! Ne
hakla bu adamın canını sıktın? Kadınlar-
dan başka bir şeye ermez mi senin aklın?

TOBI : Rahip iyi konuştu.
MALVOLIO : Ah Peder Topas! Büyük bir haksızlığa uğ-
radım ben. Kimsenin başına böyle bir şey
gelmemiştir. Ben deli değilim; buna inan-
mayın. Tıktılar beni bu karanlık deliğe.

FESTE : Ayıp, ayıp. Yazıklar olsun sana iblis ruh-
lu adam. Bak sana ne kadar şefkatle sesle-
niyorum, nezaketimi şeytanlığa karşı bile
esirgemiyorum; sense karanlıktan şikayet
ediyorsun. Neresi karanlıkmuş bu evin? Ne
demek istiyorsun?

MALVOLIO : Kapkaranlık burası, cehennem gibi.
FESTE : Yalancı, sen de! Şu pencerelere bak, fildişi
kuleler gibi parlıyorlar. Cumbaların kafes-
leri incecik danteller gibi. Sen de karanlık
diyorsun. Uyduruyorsun!

MALVOLIO : Ben deli değilim Peder Topas! Burası da
karanlık işte.

FESTE : Aklın şaşmış senin, zavallı, zır deli evla-

dım benim. Şu dünyadaki tek karanlık ca-
hilliktir. Sen böyle bir karanlığa düşmüş
olmalısın. Durumun pek kötü.

MALVOLIO : Cahillik cehennem karanlığı demekse, bu
ev de cahillik kadar karanlık işte. Bunu bi-
lir, bunu söylerim. Bana bu kadar haksız-
lık edilir mi? Ben sizden daha deli değilim.
Çok da mantıklı biriyim. Hadi. Sorun bir
şey de, söyleyeyim.

FESTE : Pisagor vahşi kazlar için de düşünüyor-
du? Söyle bakalım.

MALVOLIO : Anamın öldükten sonra dünyaya bir vah-
şi kaz olarak yeniden gelebileceğini sanı-
yordu.

FESTE : Peki, sen ne düşünüyorsun bu konuda?

MALVOLIO : Bence, ruhlar canlanabilirler ama, Pisagor
ile tümüyle aynı fikirde değilim.

FESTE : Eh, o zaman elveda! Akıllı olduğunu is-
pat edemedin, sınıfta kaldın. Deli olmasay-
dın, Pisagor ile aynı fikirde olacaktın. Böy-
le gidersen, bir tek yaban kazı bile vura-
mazsın; ananın ruhuna ateş ettiğini sanır-
sın. Senden değil akıllı, avcı bile olamaz.
Ben gidiyorum.

MALVOLIO : Peder Topas! Peder Topas!
TOBI : Aferin! Ne de güzel Peder Topas'muş bu.
Ellerine, dillerine sağlık.

FESTE : Binbir suratım ben. Her biçime girerim.
MARI : Cüppe giymeden, sakal takmadan da kan-
dırabilirmişsin onu. Seni hiç görmedi ki!

TOBI : Şimdi yine sesleneceksin ona ama, bu se-
fer kendi sesinle. Sonra olanları bana anla-
tırsın. (Mari'ye) Şu oyunu yüzümüze gö-
zümüze bulaştırmadan bitirirsek, ne âlâ. Bi-
tirelim de başımıza dert almadan serbest
bırakalım bu adamı. Bizim yeğenle aram
hiç iyi gitmiyor; bela çıkacak başıma. (FES-
TE'ye) İşini bitirinc, odama gel.
(TOBI ve MARI çıkarlar.)

FESTE : (Şarkı söyler) Guguk kuşu, guguk kuşu!
Söyle bana güzel kadın nerde?

MALVOLIO : Hey Feste!
 FESTE : (*Şarkı söyler*) Çok kalpsizdir o kadın.
 MALVOLIO : Feste dedim. Buraya bak!
 FESTE : (*Şarkı söyler*) Aşık oldu başka birine.
 (MALVOLIO'ya) Kimsin sen?
 MALVOLIO : Ay Feste, canım Feste. Biricik soytarım benim. Bana biraz kağıt, kalem, mürekkep, hokka, kumuş, tüy, azıcık da mum getirirsen, ömür boyu unutmam bu iyiliğini. Ölene kadar hayırla anarım adını.
 FESTE : A-aa! Saygıdeğer Bay Malvolio!
 MALVOLIO : Yanılmadın, bu benim işte, saygıdeğer Bay Soyтары Feste.
 FESTE : Neler oldu da aklınızı hepten yitirdiniz böyle?
 MALVOLIO : Budala! Geri zekâlı kaçık! Sinirlendirme beni. Aklım en az seninki kadar başımda. Haksızlığa uğradım, hepsi bu.
 FESTE : Geri zekâlı bir kaçıkta birazıcık akıllıysan, demek ki zır delinin birisin.
 MALVOLIO : Beni boş bir çuval gibi attılar buraya, karanlığa tıktılar. Rahipler, eşşekler gönderiyorlar karşıma. Bu da yetmiyor, deli diyorlar hakkımda.
 FESTE : Hop hop! Ağır ol. Bak, peder geri geldi. (Rahip sesiyle konuşur) Ey, Malvolio! Allah sana akıl fikir ihsan etsin. Şimdi uykuya dal, sus da kurtulalım zırvalarından.
 MALVOLIO : Peder Topas!
 FESTE : (*Rahip sesiyle*) Cevap verme ona ey temiz kalpli adam. (Feste sesiyle) Asla Peder. Katiyen konuşmayacağım onunla. Meraklanmayın. Güle güle gidin. (RAHIP sesiyle) Meryem Ana seni korusun çocuğum. Amin. (FESTE sesiyle) Amin Aziz Peder.
 MALVOLIO : Hey Feste! Soyтары! Sana söylüyorum.
 FESTE : Aklınızı başınıza toplayınız efendim. Görmüyor musunuz, sizinle konuştum diye zılgıt yedim.
 MALVOLIO : İyi kalpli adam, güzel soyтары! N'olur bana kağıt kalem, biraz da ışık bul. Emin ol

ki, İliyya'daki öteki insanlar kadar aklım başımda.

FESTE : Ah nerde o günler, efendim. Keşke.
 MALVOLIO : Vallahi de billahi de akıllıyım ben. Hadi git, kağıt, kalem, mum getir bana. Sonra da yazacaklarımı al hanımına götür. Bak görceksin, nasıl kârlı bir iş olacak bu. Dünyanın en pahalı mektubunu taşıyacaksın.
 FESTE : Tamam, pekala da, bir şartım var. Hadi itiraf edin bakalım, gerçekten deli misiniz, yoksa numara mı yapıyorsunuz?
 MALVOLIO : Deli değilim dedim sana. Gerçek bu kadar.
 FESTE : Beyninin içini görmeden bir deliye inama derler. Haklıdırlar. Gideyim de istediklerinizi bulup getireyim.
 MALVOLIO : Bu hizmetinin mükafatını göreceksin. Hadi durma, git artık.
 FESTE : (*Şarkı söyler*) İşte gittim beyim. Şeytanca işinizde, hizmetinizdeyim. Birazdan yine gelirim. Şeytan yanındadır bütün kötülüklerin. Kötülük efendisidir iblisin. Bir olur, yerler birbirlerini, Tıpkı deliler gibi. Elveda, şeytanın kokmuş yemeği. (FESTE çıkar.)

3. Sahne

(*Olivia'nın Bahçesi*
 SEBASTIAN girer.)

SEBASTIAN : Hava güzel, gök mavi, güneş ısıtıyor içimi.
 Ve işte parmağımda bir yüzük, hem de incili.
 Elimle tutuyorum, gözümle görüyorum.
 Galiba mutluluktan çıldırıyorum.
 Otele uğradım, Antonio'yu bulamadım.
 Dediler ki, gelip gitti, şehre sizi aramaya.
 Oysa, burada olsaydı, nasıl da işe yarardı

tesellisi.

Bir ses hislerimle beynimi kullanıp, diyor
ki içimden,
Bir hata var bu işte, hem de mükemmel bir
hata.

Her şey saçma ama, her şey talihin kudreti
sanki.

Görmesem gözlerimle, tutmasam ellerim-
le, yalan diyeceğim.

Ya bu muhteşem kadın muhteşem bir deli,
ya da ben delireceğim.

Ama deliler böylesine sakın midirler?

Koca bir malikaneyi evirip çevirmeyi nasıl
becerebilirler,

Bu muhteşem deli hanımefendi gibi?

Bir öğrenebilsem bu mesele neyin nesi.

İşte göründü, tımarhanelik cennetin baş
meleği.

(RAHIP ve OLIVIA girerler.)

OLIVIA : Evet, çok acele ediyorum. Ayıplamayın
beni.

Hadi, rahiple birlikte kiliseye gidelim.

Yüce Tanrı'nın huzurunda, kutsal çatının
altında,

Ömür boyu beraberliğimizin sözünü verin
bana.

Huzursuz ruhum rahata kavuşsun,

Ama kutsal evliliğimiz şimdilik bir sır ol-
sun.

SEBASTIAN : Yanınızdayım işte, sizinle geleceğim kili-
seye.

And içeceğim, ömür boyu sadakatime.

OLIVIA : Düşün önümüze, aziz Peder.

Artık şenlensin gökler, sevin sin melekler.

Şu yaptığımız ne de müthiş bir şeydir,
hepsi bilsinler.

V. PERDE

1. Sahne

*Olivia'nın Evi Önündeki Sokak
FESTE ve FABIAN girerler.)*

FABIAN : N'olur, hatırım için göster şu mektubu.

FESTE : Benden ne isterseniz isteyin, ama bunu
istemeyin!

FABIAN : Her şeyi isteyebilir miyim?

FESTE : Mektup hariç, her şey.

FABIAN : Ama ben başka bir şey istemiyorum ki.
(ORSINO, VIOLA, CURIO ve diğer asiller
girerler.)

ORSINO : Siz Bayan Olivia'nın malı değil misiniz?

FESTE : Evet. Tapulu arazisi kadar hakkı var üzeri-
rimizde.

ORSINO : Oo! Sen misin? Nasılsın bakalım?

FESTE : Açıkça söylemek gerekirse, düşmanıma
karşı çok iyi, dostuma karşı pek kötü bir
durumdayım.

ORSINO : Tam tersi. Dostuna karşı iyi olmalısın.

FESTE : Hayır. Dosta karşı kötüyüm.

ORSINO : Ne biçim iş bu böyle?

FESTE : Ah, o dostlar! Yüzüme gülüyorlar, ar-
kamdan neler söylüyorlar. Oysa düşman-
lar... Küfürlerini yüzüme karşı sıralayıp,
gözlerimin içine bakıp, sövüyorlar bana.
Düşmanımı kendimi tanıyorum, dostum-
la aldaniyorum. İki negatif bir araya gelin-
ce bir pozitif sonuç çıkarsa, demek ki, dos-
tumla kötüyüm, düşmanımı iyi.
Anlatabildim mi?

ORSINO : Mükemmel anlattın.

FESTE : Ama sakın efendim, siz siz olun da be-
nim dostum olmaya kalkmayın.

ORSINO : Merak etme, aramız kötüleşmez. Al sana
bir altın, bu iyi gelecektir.

FESTE : Bu altıncık tek başına kötülüklerin hak-
kından nasıl gelsin? İki olsalar, belki...

ORSİNO : İyi bir fikir değil bence.

FESTE : Siz beni dinleyiniz, fikrime önem veriniz.
Altınlar Feste'ye, pamuk eller cebe!

ORSİNO : Pekâlâ, pekâlâ. Madem öyle, al bir altın
daha.

FESTE : Etti iki. Allah hakkı üç halbuki. Ne derler
eskiler? Biri zarar, ikisi karar, üçü yarar.

ORSİNO : O laf öyle değildi, ama nasıldı unuttum.
Yine de sana üçüncü altını vermeyeceğim.
Gidip de hanımına burada olduğumu söy-
ler, onu buraya kadar getirirsen eğer, göre-
ceksin, cömertliğim yeniden uyanacaktır.

FESTE : Aman söyleyin cömertliğinize, şimdilik
uykusuna devam etsin. Ben gelene kadar
da güzelce kestirsin. Sakın beni açgözlü-
nün biri zannetmeyin. Sadece, parayı seve-
rim.
(FESTE çıkar, ANTONIO ve MUHAFAZLAR
girerler.)

VIOLA : İşte! Beni kurtaran adam bu.

ORSİNO : Evet! Hatırlıyorum bu şehreyi. Ama son
gördüğümde bu halde değildi.
Bir savaşın kara bulutlarına gömülmüştü
suratı, zifir gibi kara bir renkteydi.
Su alan, batmak üzere olan, ufacak, berbat
bir teknesi vardı.
Ve o tekneyle donanmamın en güzel gemi-
sine öyle bir yanaştı ki,
Sonradan düşündüm, onunla düşman ol-
mak bile onurdu belki.
Söylesenize, nedir mesele?

I. MUHAFAZ : Saygıdeğer Dük'üm. Antonio'dur bunun
ismi.
Geminizi yüküyle birlikte ele geçirmişti.
Yeğeninizin bacağına sakatladığı savaşta,
Cümle alemle durmaksızın savaş etmişti.
Onu yine dalaşırken bulduk, bu kez de
başkalarıyla.

VIOLA : Ama niyeti bana iyilik etmekte.

Kılıcını çekti, saldırdı onlara.
Gerçi sonradan tuhaf laflar da etti ama,
Bunların sebebi belki de küçük bir cinnetti.

ORSİNO : Kanlı korsan, açık deniz haydutu değil
misin seni?
Hangi cüretle geldin buralara, seni hangi
çılgınlık sürükledi?
Nasıl oldu da düşmanlarının dostları sen-
den yana iyi şeyler söyledi?

ANTONIO : Ey Dük Orsino! Soylu beyefendi,
Şimdi lütfen dinleyin beni.
Benim için ettiğiniz küfürleri,
İzin verin de biraz hafifleteyim.
Antonio korsan da değildir, haydut da hiç
olmadı.
Ama bir sürü sebepten düşmanları oldu.
Birçoğu da yerden göğe haklıydı.
Büyülenmiş gibi geldim buralara.
Çok inanmışım şu yanınızdaki delikanlıya.
Onu nankör denizin insafsız dalgaların-
dan kurtardım.
Hayatını köpüklerden çıkarıp ruhuna sal-
dım.
Üstelik hiçbir karşılık beklemiyordum on-
dan.
Cüret alıp ona olan bağlılığımdan,
Kendimi bu şehrin tehlikelerine gözü ka-
palı attım.
Zorda gördüğümde onu kılıcımınla koru-
maktı maksadım.
Ama yakalandım. Ve o, bütün hainliğiyle,
beni tanımadığını söyledi.
Dostluğumuzu hiç utanmadan reddetti.
Birden hayatımın yirmi yılını kaybettim
sanki.
Üstelik reddediyor, benden aldığı içi dolu
keseyi.

VIOLA : Nasıl olur? İnanılmaz şeyler söylüyor.

ORSİNO : Sence, bu genç ne zaman geldi bu şehre?

ANTONIO : Daha bugün geldi; önceleri hep birliktey-
dik.

Üç ay, birlikte yedik, birlikte içtik.
Gece demedik, gündüz demedik, yarenlik ettik
(OLIVIA girer.)
ORSİNO : İşte Kontes geldi. Sanki cennet yeryüzüne indi.
Senin sözlerine gelince, hepsi delice.
Üç aydır yanımda olan bu gence mi inana-yım, sana mı?
Burakmayın onu, bir yere gitmesin. Konu-şacağız yine; beni beklesin.
OLIVIA : Beni emretmişsiniz.
Ne emriniz varsa, hazırım yapmaya.
Tabii, bir tek şey dışında.
Ama. Sezaryo, bana söz vermiştiniz. .
VİOLA : Ama... hanımefendi.
ORSİNO : Güzeller güzeli Olivia.
OLIVIA : Bir şey mi dediniz Sezaryo? Dük hazretle-ri?
VİOLA : Önce efendim konuşacak. Bana susmak düşer şimdi.
OLIVIA : Yine o eski şarkıyı söyleyecekseniz, efen-dimiz,
Gına getirdiniz vallahi.
Güzel bir şarkıdan sonra köpek uluması dinlemek gibi.
ORSİNO : Hâlâ mı? Bu ne acımasızlık!
OLIVIA : Hâlâ... Israrcılık, kararlılık efendim.
ORSİNO : Yanlış yolda gitmeye karar vermek mi marifet?
Sizin kâbenize yüzlerce kez yöneldim,
Sunağınıza en değerli adaklarımı verdim,
Size tapındım!
Başka ne yapmalıydım?
OLIVIA : Ne uygun görürseniz kendinize, onu ya-pınız.
Mutlaka doğru olacaktır kararınız.
ORSİNO : Yüreğim elverseydi eğer,
Yar olmayasınız diye kimselere,
Öldürürdüm sizi kendi ellerimle.
Soylu bir duygudur bazen, o vahşi kıs-

kançlık.
Ama sevgime saygınız olmadığını biliyo-rum artık.
Taş yürekli bir gaddar gibi sürdürün haya-tınızı.
Ama işte şahidimdir Tanrı,
Bunu yanınıza bırakmayacağım.
Nasıl elimden aldınızsa gönlümce sevmeyi,
Ben de sizinkine el koyacağım.
Gözdenizi çıkardığınız tahttan indirip, ya-nıma alacağım.
Genç adam, yanıma gel.
Artık her türlü kötülük gelecek elimden.
Güvercin cismindeki karganın yüreğini alevlerde kavurmak için,
Biricik kuzucuğumu kurban edeceğim.
(Diğerleriyle birlikte çıkar.)
VİOLA : Sizi yatıştırıcaksa, binlerce defa razıyım uğrunuza ölmeye,
Hem de sevinçe, arzuyla, içtenlikle.
OLIVIA : Nereye gidiyorsun Sezaryo?
VİOLA : Gözümün nuru, canımın için, dünyanın tüm hazineleri kadar bağlandığım,
Bir kadına duyacağım aşktan daha büyük sevdaya kapıldığım,
Adamın peşinden gidiyorum.
Zerrece yalan varsa söylediklerimde,
Zerrece sahtekarlık ettiysem eğer size,
Ey yüce gökler, cezalandırın beni.
OLIVIA : Lanet olsun! Aldattın beni!
VİOLA : Kim o aldatan? Kim size haksızlık eden?
OLIVIA : Ne çabuk unuttun kim olduğunu? Çok mu zaman oldu?
Bulun pederi, çağırın, gelsin.
ORSİNO : (VİOLA'ya) Hadi, gidelim.
OLIVIA : Nereye gidiyorsunuz Dük hazretleri? Sezaryo! Kocacığım! Gitme!
ORSİNO : Ne kocası?
OLIVIA : Kocam. Benim kocam. Bunu da inkâr edecek mi bakalım?

ORSİNO : Onun kocası mı oldun genç adam?
 VIOLA : Hayır efendim, olamam ki...
 OLİVİA : Yazık! İçindeki o ödleğe ruha lanet olsun.
 Kişiliğini boğuyor, yok ediyorsun.
 Sezaryo, ne olur korkma. Ne olur sırt çevirme bahtına.
 Olduğun gibi ol ki, büyük kal, gözümde olduğun gibi.
 (RAHİP girer.)
 İşte Peder. Hoşgeldiniz. Bizi az önce birleştiren sizdiniz.
 Biliyorsunuz bu genç adamla bizi bağlayan şeyi.
 Gizliliği unuttunuz artık, söyleyiniz.
 Evdeki hesap uymadı çarşıya,
 Ne var ne yoksa, dökmelisiniz ortaya.
 RAHİP : Siz ve siz! Sonsuz bir bağ ile birleştiniz.
 Sevginiz, evlilik bağı ile buluşturdu ellerinizi,
 Kutsal bağı mühürledi öpüşleriniz.
 Tanrı yeminiyle takıldı yüzükleriniz.
 Bu anlaşmanın töreninde ben vardım.
 Görevimi yaptım, zorunluydu tanıklığım.
 Bakıyorum da saatime,
 O dakikadan bu yana, mezarıma sadece iki saat daha yaklaşmışım.
 ORSİNO : (VIOLA'YA) Seni gidi, sinsi, tüysüz tilki, seni.
 Biraz daha palazlanınca bu karga, kim bilir nasıl hainleşecekti.
 Düzenbazlığı birgün öylesine büyüyecekti ki,
 Birine çelme atarsan tepetaklak gelecekti belki.
 Ama ben o güne kadar bekleyemem.
 Dön sırtını bana, yollar başka yana.
 Sakın yoluma çıkma bir daha!
 VIOLA : Efendimiz! Doğru değil bu. Yemin ederim.
 ORSİNO : Sus! Alma kutsal yemini ağzına. Korksan da sözünü tut bari.

(ANDREW girer.)
 ANDREW : Aman bir doktor! Lütfen bir doktor. Kan gövdeyi götürüyor. Bay Tobi! Durumu feci.
 OLİVİA : Ne oluyor? Ne bu hal?
 ANDREW : Kafamı yardı benim, Bay Tobi'yi de kanlar içinde bıraktı, kafasındaki son aklını da aldı. Lütfen yardıma koşun. Nerden geldim buralara? Otursaydım evimde ya. Paracıklarım da cebimde kalırdı.
 OLİVİA : Sizi bu hale kim soktu ?
 ANDREW : Kim olacak? Dük'ün o tüysüz adamı, Sezaryo. Ödleğe sanıyorduk ama değilmiş. İnsan kılığına girmiş bir iblismiş!
 ORSİNO : Şu Sezaryo, öyle mi?
 ANDREW : Hay Allah kahretsin! Burada duruyormuş işte. Boş yere kırdınız kafamı efendim. Ne yaptysam, ne ettiysen, Tobi yüzünden. O kızıştırdı kanımı. Yoksa ben size kötülük eder miydim?
 VIOLA : Ne diyorsunuz Tanrı aşkına bana? Size zarar veren ben miyim? Yoksa siz misiniz kılıca davranıp üstüme yürüyen?
 Bütün nezaketimle, incitmeden sizinle konuşurken.
 (TOBI ve FESTE girerler.)
 ANDREW : Kafamdaki şu koca yarık incinme sayılabilirse, fena halde incitildim ben. Belki pek çok kanlı kelle gördünüz, ama bu seferki benimki. Bakın, Bay Tobi'nin hali de perişan. Şimdi, dinleyin bakalım, neler anlatacak? Kafası bulanık olmasaydı, hakkınızdan gelirdi ama ne yapalım ki, biraz içki-liydi...
 ORSİNO : Neler oldu size? Umarım şimdi daha iyisiniz.
 TOBI : Ne farkeder? Olan oldu bir kere, yaraladı beni. Bana bak, zirzop efendi. Doktoru gördün mü? Sana diyorum soyтары!
 FESTE : Maalesef, bir saattir zilzurna dolaşıyor

TOBI : Sayın Bay Tobi hazretleri. Sabahın köründe kafayı bulmuştu.

TOBI : Bu zirzop hem kel hem fodul. Üstelik çok da içiyor. Kel ayyaşlardan ve de ayyaş foddullardan nefret ederim!

OLIVIA : Götürün onu eve. Kim getirdi bunları bu hale?

ANDREW : Gelin dayanışalım Bay Tobi. Yaralarımızı bizden başka saracak biri yok anlaşılan.

TOBI : Sen kim oluyorsun da bana yardım etmeye kalkışıyorsun. Kaz kafalı, salak, avanak, muşmula suratlı, tırtıl, sürüngen!

OLIVIA : Yatırın onu yatağına, yaralarını da sarın. (TOBI, ANDREW, FESTE ve FABIAN çıkarlar, SEBASTIAN girer.)

SEBASTIAN : Affınıza sığınıyorum hanımefendi, aileden birini yaralamış olmalıyım. Ama öz-be-öz biraderim olsa aynı şeyi yapardım. Meşru müdafa halindeydim, lütfen anlayın. Öyle bir bakıyorsunuz ki bana, hayalet görmüş gibi. Sizi çok kızdırmışım, besbelli. Ne olur, ettiğimiz kutsal yemin adına, Biricik sevgilim, sevdamin ışığı, beni bağışla.

ORSİNO : Yüz aynı, gözler aynı, ses aynı, giysiler aynı. Bir tek kişi gibi sanki ikisi. Ama iki kişi. Hileli aynaların karşısında gibiyim. Hangisi gerçek, hangisi hayal, bilmeliyim.

SEBASTIAN : Aziz dostum Antonio! Sizi kaybettim diye karalar bağlıyorum. Acılar içinde kıvranıyorum.

ANTONIO : Sebastian! Bu sizsiniz, değil mi?

SEBASTIAN : Ne var bunda bu kadar şaşıracak?

ANTONIO : Nasıl bölündünüz böylesine ikiye? Bir elmanın iki yarısı bile, Bu kadar benzeyemez birbirine.

Sebastian kim, Tanrı aşkına?

OLIVIA : Hayretler içindeyim!

SEBASTIAN : Bu da kim, karşımdaki? Tıpkı ben sanki. Benim biraderim hiç olmadı ki! Yüce bir gücüm de yok, aynı anda ayrı yerlerde bulunayım. Topu topu bir kız kardeşim vardı hayatta, Onu da kaybettim hırçın dalgalarda. (VIOLA'ya) İstirham ederim, söyleyin: Kimlerdensiniz? Nereden geldiniz? Babanız? Anneniz?

VIOLA : Messalin'denim. Babamın adı Sebastian'dı. Bir Sebastian daha vardı. Erkek kardeşim. Sulara gömüldüğünde, üstündekiler işte bunlardı, benim giysilerim. Ruhlar giysilere bürünebilirlerse eğer, Bir hayaletsiniz karşımda. Korkmaya değer.

SEBASTIAN : Elbette bir ruhum var benim de. Ama ana karnından çıkarken bir gövdeye çoktan girmişim. Siz ise, inanmasam erkekliğinize, tıpatıp benziyorsunuz ikiz kız kardeşime. Buna inansaydım, sarılacaktım size, Gözyaşları içinde öpecektim sizi. "Viola! Hoş geldin boğulduğun azgın denizlerden!" diyecektim.

VIOLA : Babamın alnında, şurasında bir beni vardı.

SEBASTIAN : Benim babamın da öyle bir beni vardı.

VIOLA : Viola, onüçüne bastığında babası ölüp gitti.

SEBASTIAN : Ah o ne acı bir gündü. Babam meçhule doğru yola çıktığında, Biricik kardeşim nasıl da üzüldü.

VIOLA : Sırtıma geçirdiğim şu erkek kılığından başka, Engel kalmadı herkesin mutluluğuna. Viola olduğumu kanıtlayıncaya kadar, sarılma bana.

Sizi bu şehirde oturan bir kaptana götüreceğim.

Onun evinde duruyor giysilerim.

Sayesinde kurtuldum azgın dalgalardan.

Sayesinde buldum Dük'ün yanındaki işimi.

Hizmetine girdiğimden beri mekik dokumaktayım,

Bu bey'fendiyle, bu han'fendi arasında.

SEBASTIAN : (OLIVIA'ya) Meğer aldanmışsınız ama yemin ederim ki büyük değil yanılgınız.

Bir dişiye, bir bakireye aşıktınız,

Bir erkekle, hem de bakir bir erkekle nikahlandınız.

ORSİNO : Sakın hayret etmeyin şu asalete.

Tanırım ailesini, soyludur hepsi.

Bu hayırlı deniz kazası sonunda bunlar olmuş madem ki,

Ben de payımı almalıyım.

(VIOLA'ya) Küçüğüm, demek doğrudu dediklerin.

Hiçbir kadını beni sevdiğin gibi sevemeyeceğini söylemişin,

VIOLA : Sözlerimin doğruluğuna binlerce kere yemin edeceğim.

Etmediklerimi de ruhumda gizleyeceğim, Güneşin batımında ateşin gizlendiği gibi.

ORSİNO : Ver elini bana. Seni kadınlığının kıyafetiyle görmeliyim.

VIOLA : Giysilerim kaptanın evinde kaldı.

Ama kaptan da Malvolio'nun şikayetiyle, tutuklandı.

OLIVIA : Çağırın Malvolio'yu. Serbest bıraksın onu. Ah. Olamaz ki! Aklını kaçırmıştı. Bunu anlayamaz ki.

(FESTE ve FABIAN girerler.)

OLIVIA : Kendi deliliğime daldım, unuttum onun-
kini.

Malvolio nasılmış? Hey, sen! Söylesene efendi!

FESTE : Vallahi hanımefendi, yanına yanaşan bir

pişman, yanaşmayan bin pişman. Sanki adam bir cehennem zebanisi. Bu arada, sarıldı kaleme kağıda, size bir mektup yazdı. Eğer deli saçmaları ilahi diye okunsaydı, ortalık İncil'den geçilmezdi.

OLIVIA

FESTE

: Aç şu mektubu da oku.

: Bir deli bir zirdelinin deli saçmalarını okursa, dinleyen herkes akıllanacak demektir.

(Bağıra bağıra okur.)

"Tanrının huzurunda yemin ederim ki, aziz hanımefendi."

OLIVIA

FESTE

: Ne yapıyorsun? Deli misin?

: Deli değilim de, delice şeyler okurken deli gibi yapıyorum. Müsaadenizle, deli bir sesle, deli deli okumaya devam edeceğim.

OLIVIA

FESTE

: Mektubu edebinle oku!

: Edebimi bulsam, bir yerime takınacağım. Meryem aşkına! Bu mektubu ancak böyle okuyacağım. Dinleyin prensesim, dikkatle kulak verin.

OLIVIA

FABIAN

: (FABIAN'a) Siz okuyun mektubu.

: (Okur)"Tanrının huzurunda yemin ederim ki aziz hanımefendi, haksızlık etmekte-siniz bana. Bu haksızlık birgün herkes tarafından bilinecek. Beni kör karanlığa hapsettiniz. Ayyaş dayınızın eline teslim ettiniz. Beni bu hallere getiren nedir diye düşünmediniz. Sebeb-i felaketim olan mektubunuz elimdedir. Herkese göstereceğim, hakkımı arayacağım, sizi utançtan yerin dibine batıracağım. İstediginizi düşünün, istediğinizi yapın şimdi. Bütün bunlardan sonra, saygısızlık ediyorsam affoluna. Böyle bir haksızlık gördüm, büyük çaresizlik içindeyim.

İmza : Deli diye adı çıkan Malvolio"

OLIVIA

FESTE

ORSİNO

: O mu yazmış bu satırları?

: Evet efendim.

: Hiç de bir delinin kaleminden çıkmışa benzemiyor.

OLİVİA : Serbest bırakın onu. Fabian, al getir buraya.
(FABIAN çıkar.)

OLİVİA : Dük hazretleri. Olan bitenleri gördük hep birlikte.
Şimdi duruma bir kez daha, aklı başında bakmalıyız.
Beni bir eş değil, bir kardeş gibi görmelisiniz.
Başka türlü oluştu artık ailemiz.
Şenliklerle kutlayalım bunları. Bütün masrafları benden!

ORSİNO : Teklifiniz başımla beraber.
(VİOLA'ya) Artık hizmetinde değilsiniz efendinizin.
O bir erkek, siz ise dişiymişsiniz.
Beni mest eden artık dişiliğiniz.
Bunca süredir büyüktü hizmetiniz,
Ama artık hizmetkârı değil, kadınısınız bu erkeğin.

OLİVİA : Benim de kızkardeşim.
(FABIAN ve MALVOLIO girerler.)

ORSİNO : Deli bu mu?

OLİVİA : Nasılsın Malvolio?

MALVOLIO : Ah hanımefendi! Nasıl da haksızlık ettiniz bana...

OLİVİA : Ben sana hiçbir şey yapmadım Malvolio.

MALVOLIO : Yapmaz olur musunuz? Baksanıza şu mektuba. Dikkat ediniz,
Bu benim el yazım değildir, diyemezsiniz.
Şimdi yazsanız, yine böyle yazarsınız. Yazıyı da, lafları da.
Ya mühür? Görmüyor musunuz, o da sizin ki.
Söyleyecek bir şey kalıyor mu şimdi?
Sıra geliyor, tüm bunları niye yaptığınızı anlatmaya.
Neden bana aşk nağmeleri çaldınız?
Sarı çoraplar, çapraz diz bağları, buyruklarınız nedendi?
Kendimi size beğendireceğim diye var gücümle uğraşınca,

Neden sesinizi çıkarmadınız karanlığa kapatılmama?
Rahipler gönderildi üzerime. Soytarıların maskarası oldum.
Korkunç bir oyunun içine düşmüşken ben, Neden çıkarmadınız sesinizi?

OLİVİA : Sakın şaşırma ama Malvolio, bu benim yazım değil.
Kabul etmeliyim, çok benziyor.
Bunu yazan bizim Mari olmalı.
Hatırlıyorum şimdi: İlk kez o haber vermişti delirdiğini.
Ardından da çıktın karşıma, sarı çorapların, çapraz diz bağlarıyla.
Mektuptaki kılığa girmiştin, besbelli.
Lütfen rahat et artık. Bir tuzağa düşmüşsün.
Söz veriyorum sana, tuzağın sebebini anladığımda,
Yargıyı sana bırakacağım,
İntikamını başka türlü alacağım.

FABIAN : Hanımefendi, lütfen dinleyin beni.
Bu parlak güne hiçbir gölgenin düşmesine izin vermeyeceğim.
Şimdi her şeyi itiraf edeceğim.
Bu oyunu biz tezgahladık, Tobi ile ben, Malvolio'ya karşı.
Bizi çok rahatsız etmişti kaba davranışları.
Bay Tobi pek aceleliydi. Mari de yazdı mektubu işte.
Bu sayede öylesine sevdiler ki birbirlerini, Söylemesi ayıp, evleniverdiler bile.
Ama mektuptan sonra işin tadı kaçtı.
Yine itiraf etmeliyim ki, iki tarafın da eşitti çektikleri.
Şimdi üzölmeyi bırakıp, hepsine kahkalarla gülmeli.

OLİVİA : Vah zavallı Malvolio! Nasıl da maskara etmişler seni.

FESTE : Bu arada bir rahip rolü düştü bana da.
Nasıldım ama Malvolio?

MALVOLIO : Hepinizin burnundan fitil fitil getirece-

OLİVİA
ORSİNO

ğim. İntikamım acı olacak!
(MALVOLIO çıkar.)
: Zavallıyı mahvetmişler.
: Hadi, düşün peşine. Gönlünü alın.
Ortada hiçbir kırgınlık kalmasın.
Bir de kaptan işini çözebilsek,
Bunca patırtıdan sonra rahat edebilsek.
Sevgili, sevdalı, dostça, ahbapça,
Bir şölen düzenleriz karınca kararınca.
Sevgili hemşire. O zamana kadar ayrılma
dizimin dibinden.
Sezaryo adından, Sezaryo kılığından kur-
tul da bak,
Aramızda daha neler neler olacak.
Aşkımız tüm dünyaya nam salacak.
(FESTE hariç hepsi çıkarlar.)
: (Şarkı söyler)
Küçücük bir oğlancıktım,
Rüzgâr esti, yağmur yağdı, ıslandım.
Oyuncaklarımın elinde oynacaktım.
Yağmur yağdı bütün gün, ıslandım.

FESTE

SON

1994 Diyarbakır

WILLIAM SHAKESPEARE

VENEDİK TACİRİ

Çeviren ve Uyarlayan
Zeynep Avcı